

Розділ

3

**ПОЧЕСНІ ЧЛЕНИ
Національної академії
аграрних наук
України**

АНТОНЕЦЬ Семен Свиридонович

Почесний член НААН (1999)

Народився 20 серпня 1935 р. у с. Антонці (нині – с. Жовтневе) Решетилівського району Полтавської області.

У 1962 р. закінчив зоотехнічний факультет Полтавського сільськогосподарського інституту (нині – Полтавська державна аграрна академія).

Трудову діяльність розпочав у 1946 р. У 1946–1947 рр. працював пастухом, формувальником на цегельні в колгоспі ім. Леніна (с. Жовтневе); 1947–1948 рр. – у лісництві с. Кричільськ Сарненського району Рівненської області; 1952–1954 рр. – різноробочим у колгоспі; 1954–1958 рр. – інструктор Решетилівського райкому комсомолу ЛКСМ України; 1959–1961 рр. – помічник бригадира комплексної бригади, завідувач молочнотоварної ферми колгоспу ім. Мічуріна Решетилівського району; 1962–1963 рр. – зоотехнік колгоспу ім. Жданова Диканського району Полтавської області; 1964–1974 рр. – голова колгоспу «Шлях до комунізму» Шишацького району Полтавської області. У 1974 р. був обраний головою Шишацької районної ради Полтавської області. У 1975 р. очолив відстаючий колгосп ім. Орджонікідзе в цьому районі, у 1992 р. реорганізував його в сільськогосподарське акціонерне товариство «Обрій», а в 2000 р. на його базі зауважав приватне товариство «Агроекологія».

С.С. Антонєць – один із піонерів безплатного ґрунтозахисного землеробства в Україні (1975). Першим у СНД обґрунтував концепцію жорсткого стояка лап плоскорізів. Йому належить ініціатива постійного вдосконалення технічних засобів і технологій для стабілізації адаптивної рівноваги агрофітоценозів великотоварного аграрного виробництва (9000 га) з повною відмовою від застосування пестицидів (з 1978) та мінеральних добрив (з 1997) для отримання екологічно чистої продукції рослинництва та тваринництва преміум класу. Працює над удосконаленням родючості ґрунту на підставі впровадження сидеральних парів та бінарних посівів, що сприяє

утворенню в ПП «Агроекологія» унікальних мікробіологічних ценозів. Такі ноосферні підходи до ведення господарювання набули визнання серед широких кіл спеціалістів-аграріїв та учених. На базі господарства виконано 14 докторських та 42 кандидатські дисертації. Першого квітня 2009 р. у Європарламенті, а згодом і в кіномережі Франції вперше було показано документальний фільм «Локальні підходи до глобальної шкоди», який висвітлював діяльність С.С. Антонця та ПП «Агроекологія».

Один із співзасновників Ліги українських меценатів (1995). Він лауреат Міжнародної премії «Дружба» (1996). За відбудову дачі письменника В.Г. Короленка (2003), спорудження Свято-Пантелеймонівської церкви (2006) та церкви Симона Богоприємця (2009) удостоєний низки іменних премій (В.Г. Короленка (2003), В. Винниченка (2004), Панаса Мирного (2008)), світських та релігійних відзнак (медалі Терентія Мальцева (2003), орденів Миколи Чудотворця (2000), Нестора Літописця (2006), Чудотворної Почаївської ікони Божої Матері (2010)).

З 1965 р. чотири рази обирався депутатом районних рад (Диканської та Шишацької), а з 2006 р. – Полтавської обласної ради V скликання. Його першого занесено до Книги Пошани Полтавської області (2003), визнано почесним громадянином Шишащини (2009). Академік Української екологічної академії наук (1995), почесний професор Полтавської державної аграрної академії (1999); його ім'я занесено до реєстру найвідоміших європейців (2005).

У 1999 р. обрано почесним членом УААН за напрямом діяльності – наукове забезпечення інноваційного розвитку агропромислового виробництва.

Нагороджено медалями «За трудову доблесть» (1965), «За доблестный труд» (1970), двома орденами Леніна (1971, 1991), Грамотою Президії Верховної Ради УРСР (1978), орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня (2005). Присвоєно почесні звання відмінника народної освіти (1986), заслуженого працівника сільського господарства УРСР (1988). С.С. Антонєць – Герой Соціалістичної Праці (1991) та Герой України (1999), Лауреат міжнародної премії імені Володимира Винниченка (2004). Лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки 2018 року (2019, за роботу «Високоєфективні комплекси технічних засобів для вирощування зернових та інших культур»).

У Полтаві на території Полтавської державної аграрної академії (вулиця Сковороди № 1/3) йому встановлено пам'ятник.

АПОСТОЛ Михайло Володимирович

Почесний член НААН (2020)

Народився 1 січня 1961 р. у с. Ласківці, Теробовлянський район, Тернопільська область.

У 1982 р. закінчив Тернопільський фінансово-економічний інститут за спеціальністю Бухгалтерський облік і аналіз господарської діяльності, кваліфікація економіст.

У 2005 р. переміг у вибірковому конкурсі на право навчання та стажування за програмою «Агробізнес» у США при Каліфорнійському університеті за рахунок фінансування Державного департаменту США. У 2018 р. закінчив магістратуру ДВНЗ «Переяслав-Хмельницького державного педагогічного університету ім. Г. Сковороди» за спеціальністю 014 – середня освіта (історія), кваліфікація історик, викладач історії.

Працював у с. Ласківці (Деребовлянський район, Тернопільська область), як головний економіст в л-пі «Вільна Україна» (1984–1994), директор ПП «Оріон» (1994–2009, 2012). У 2009–2012 рр. – помічник-консультант народного депутата В.Т. Деревляного (м. Київ, Верховна Рада). У 2012 р. – голова фермерського господарства «Апостол» (с. Григорів, Монастирський р-н, Тернопільська обл.). У 2012–2014 рр. – народний депутат, а в 2014–2015 рр. – помічник-консультант народного депутата України І.В. Бриченка. З 2015 р. працює як радник Міністра МВС (Кабінет Міністрів України). З 2015 р. і донині – провідний науковий співробітник сектору наукознавства Національної наукової сільськогосподарської бібліотеки Національної академії аграрних наук України.

У 2015 р. захистив дисертаційну роботу на тему: «Академік АН УРСР А.О. Сапегін (1883–1946) – вчений, педагог та організатор аграрної науки в Україні» на здобуття наукового ступеня кандидата історичних наук зі спеціальності 07.00.07 – історія науки й техніки. У 2019 р. захистив дисертаційну роботу на тему: «Теоретико-методологічні та інституціональні основи

розведення сільськогосподарських тварин в Україні другої половини 60-х років ХХ – початку ХХІ ст.: наукове середовище академіка М.В. Зубця» на здобуття наукового ступеня доктора історичних наук зі спеціальності 07.00.07 – історія науки й техніки.

Зробив вагомий внесок у дослідження історії становлення і розвитку сільськогосподарської дослідної справи. Узагальнив основні наукові розробки українських учених з розведення сільськогосподарських тварин та племінної справи в Україні, сприяв їх репрезентації в світовому інформаційному просторі. Розробив нові теоретичні і методологічні підходи з досліджень історії аграрної науки, освіти та техніки в Україні.

Автор понад 100 наукових праць з питань історії аграрної науки в Україні, у тому числі монографії «Теоретико-методологічні та інституціональні основи розведення сільськогосподарських тварин в Україні другої половини 60-х років ХХ – початку ХХІ ст.: наукове середовище академіка М.В. Зубця» (2016), відзначеної премією НААН «За видатні досягнення в аграрній науці» (2017).

М.В. Апостол є засновником і керівником Благодійного фонду «АПОСТОЛ», який в рамках постійно діючої Всеукраїнської соціально-гуманітарної програми «Добро людям» уже більше 15 років надає благодійну допомогу широким верствам населення, у яких складне матеріальне та соціальне становище. У 2014 р. за особливої підтримки М.В. Апостола видано православний молитвослов на духовну користь українських воїнів «Духовний бронезилет воїна Великої Визвольної Війни».

За час роботи в ННСГБ НААН систематично підвищує свій професійний рівень. Зарекомендував себе висококваліфікованим фахівцем, який користується повагою та авторитетом серед колег.

За сумлінну працю нагороджено Почесною грамотою Міністерства аграрної політики та продовольства України (2011), Почесною відзнакою НААН (2015), Орденом Христа Спасителя (2017), Почесною Грамотою Верховної Ради України (2018), Пам'ятною ювілейною медаллю «100 років Національній академії аграрних наук України» (2020).

Бере участь у багатьох міжнародних і всеукраїнських наукових і науково-практичних форумах: конференціях, семінарах, симпозіумах, де гідно представляє свої наукові досягнення у галузі історії аграрної науки.

БЕРЕЗОВСЬКИЙ Андрій Володимирович

Почесний член НААН (2007)

Народився 13 грудня 1945 р. у с. Матюші Білоцерківського району Київської області.

У 1959 р. закінчив місцеву семирічну школу, після чого продовжив навчання у Білоцерківському сільськогосподарському технікумі. У 1963 р. отримав диплом ветеринарного фельдшера. Вищу освіту здобув у Білоцерківському сільськогосподарському інституті (1973), за фахом ветеринарний лікар.

Трудову діяльність розпочав у 1963 р. ветеринарним лікарем у радгоспі «Вигодянський» Біляївського району Одеської області. У 1964–1967 рр. – строкова військова служба. У 1967–1975 рр. працював на Центральній дослідній станції штучного осіменіння сільськогосподарських тварин (м. Бровари) на посадах ветеринарного фельдшера та старшого ветеринарного лікаря; 1975–1976 рр. – інструктор сільськогосподарського відділу Броварського міськкому компартії України.

Пізніше тривалий час працював на господарській роботі в Броварському районі Київської області, зокрема: заступником директора з виробництва радгосп-комбінату «Калитянський» (1976–1979); директором радгоспу «Русанівський» (1979–1982); першим заступником голови, головою районного агропромислового об'єднання Броварського райвиконкому (1982–1991). З 1991 по 1998 р. очолював державне підприємство «Укрветпромлостан». У 1992 р. став одним із організаторів спільної німецько-української НВФ «Бровафарма» – першого вітчизняного СП з виготовлення хіміотерапевтичних лікарських засобів для ветеринарної медицини, де упродовж 1998–2014 рр. працював головним науковим співробітником. У 2014–2018 рр. А.В. Березовський був генеральним директором підприємства, а з 2018 р. і понині – голова наглядової ради.

За сумісництвом з 2004 р. і донині – професор кафедри ветсанекспер-

тизи, мікробіології, зоогієни та безпеки якості продуктів тваринництва Сумського національного аграрного університету.

Кандидатську дисертацію захистив у 1982 р. в Казанському ветеринарному інституті ім. К.Е. Баумана за спеціальністю 16.00.05 – ветеринарна хірургія. Тема дослідження «Тендовагініти ділянки тарсального суглоба у бугаїв-плідників та міри профілактики їх». Докторську дисертацію на тему: «Теоретичні і практичні основи створення лікарських форм хіміотерапевтичних препаратів для терапії та профілактики інвазійних хвороб тварин» захистив у 2003 р. в Інституті експериментальної і клінічної ветеринарної медицини УААН (м. Харків). Доктор ветеринарних наук за спеціальністю 16.00.11 – паразитологія, гельмінтологія.

Учене звання професора кафедри ветсанекспертизи, мікробіології та зоогієни присвоєно в 2006 р. У 2007 р. обрано почесним членом Української академії аграрних наук відділення ветеринарної медицини і зоотехнії.

А.В. Березовський організовував та брав безпосередню участь у розробці, випробуванні й впровадженні у виробництво понад 80 вітчизняних препаратів для ветеринарної медицини. Більшість із них має значний експортний потенціал. Тому майже третина продукції очолюваного ним підприємства (42 найменування) експортується до 11 країн світу.

Нині він є одним із провідних вчених України в галузі ветеринарної фармації та промислової технології виробництва хіміотерапевтичних препаратів.

Професор Березовський опублікував 705 наукових праць, зокрема: підручники – 7, навчальні посібники – 21, довідники – 13, патенти на винахід України – 52. Він постійно бере активну участь у підготовці наукових кадрів. Є членом двох спеціалізованих вчених рад по захисту дисертацій. Під його науковим керівництвом підготовлено і захищено 5 докторських та 12 кандидатських дисертацій. Ще кілька здобувачів, його учнів, завершують свої наукові праці.

Трудову і наукову діяльність А.В. Березовського неодноразово відзначено державою: йому присвоєно почесне звання «Заслужений працівник ветеринарної медицини України» (2002), нагороджено низкою медалей («20 років перемоги у Великій вітчизняній війні» (1965), «В пам'ять 1500-річчя Києва» (1984), «За трудову доблесть» (1986), «Ветеран праці» (1988), «За заслуги в галузі ветеринарії» (2006), трудовими відзнаками та орденами міжнародних громадських організацій: відзнака Міністерства аграрної політики України «Знак Пошани» (2007), відзнака «За заслуги в розвитку ветеринарної медицини України», Ветеран ветеринарної медицини України (2010), Почесна грамота Кабінету Міністрів України (2013), Почесний член Українського наукового товариства паразитологів (2002), Почесний професор Таджицького аграрного університету ім. Ширіншох Шотемура (2011), Почесне звання «Патріот Київщини» (2011).

БЕРНАЦЬКИЙ
Михайло
Володимирович

Почесний член НААН (2020)

Народився 1 січня 1950 р. у с. Буки Малинського району Житомирської області.

Вищу освіту здобував упродовж 1966–1971 рр. на факультеті механізації сільського господарства Української ордена Трудового Червоного Прапора сільськогосподарської академії. Трудовий шлях Михайло Володимирович розпочав головним інженером радгоспу на Житомирщині, а в 27 років (1977) його призначили директором. У 1983 р. обраний першим секретарем районного комітету Комуністичної партії, потім працював на керівних посадах у Центральному комітеті Комуністичної партії України та Міністерстві сільського господарства та продовольства України. У 1989–1991 рр. – заступник завідувача відділу організаційно-партійної і кадрової роботи ЦК КП України; 1991–1992 рр. – перший віце-президент НВАТ «Нива України»; 1992–1993 рр. – заступник начальника Головного управління зовнішньоекономічних зв'язків Міністерства сільського господарства і продовольства України; 1993–1995 рр. – заступник голови правління Українського державного концерну «Укragenroteхсервіс»; 1995–1999 рр. – перший віце-президент НВАТ «Нива України»; 1999–2000 рр. – заступник директора ТОВ «Рост Лтд; з 2000 р. і донині – заступник директора ТОВ «Рост Агро».

Власну справу заснував у 1997 р., створивши ТОВ «Рост Агро», що є однією з найуспішніших насінницьких компаній України. Розпочавши в 2000 р. з 900 га землі, сьогодні земельний банк господарства досяг 10 000 га. Нині вони працюють із провідними науково-дослідними інститутами селекції, вирощують кращі в державі гібриди кукурудзи ДН «Синевир» і ДН «Галатея».

Окрім вирощування зернових, технічних культур, фахівці господарства працюють над виробництвом насіння гібридів кукурудзи та елітних сортів

пшениці, сої та гороху, мають власні інноваційні потужності зі зберігання і переробки.

Підприємство тісно співпрацює з Інститутом зернових культур Національної академії аграрних наук України (м. Дніпро), який вважається найкращим в Україні та єдиним, що може конкурувати з іноземною селекцією.

У числі перших на землях, які орендує підприємство, запроваджена технологія обробітку ґрунту «*strip-till*» з використанням GPS навігації.

В основі роботи компанії співробітництво з провідними науковими установами НААН – ДУ «Інститут сільського господарства степової зони НААН» та Селекційно-генетичним інститутом. Водночас ТОВ «Рост Агро» співпрацює з деякими зарубіжними насінневими компаніями світу «Nussed», KWS, Saatbau.

Значну увагу у компанії він приділяє впровадженню у виробництво сучасних, екологічних, ґрунтоощадних технологій, які дають можливість з одного боку вести інтенсивне і продуктивне сільське господарство, а з другого – бути дружніми до природи, зберігати і примножувати природну родючість ґрунтів, ощадливо використовувати ресурси. Підприємство давно відмовилося від енергоємних ґрунтообробних знарядь та надважких тракторів і є одним із піонерів впровадження в Україні технологій прямого посіву та смугового обробітку ґрунту. Протягом останніх років у виробничий цикл активно залучаються технології точного землеробства.

У 2020 р. М.В. Бернацького обрано Почесним членом Національної академії аграрних наук України.

Нагороджений: «Знаком Пошани» (1982), ювілейною медаллю «Двадцять років незалежності» (2011), пам'ятною медаллю «За волонтерську діяльність» (2016).

БОРОВИК
Олександр
Григорович

(1938–2018)

Почесний член НААН (2001)

Народився 20 листопада 1938 р. у с. Свердловка на Чернігівщині. Закінчив Дігтярівське училище механізації, де здобув професію тракториста. Згодом навчався на заочному відділенні Ніжинського технікуму механізації за фахом механік, а в 1973 р. закінчив Українську сільськогосподарську академію за фахом учений агроном.

Протягом 1954–1967 рр. працював у колгоспі «Авангард»: механізатором, комбайнером, бригадиром тракторної бригади, механіком, а з лютого 1967 р. – головою цього колгоспу, реформованого у 90-х роках ХХ ст. у ТОВ «Авангард». До кінця життя обіймав посаду генерального директора цього підприємства.

Сільськогосподарське підприємство «Авангард» побудувало весь виробничий цикл – від оранки землі та посівних робіт не лише до вирощування та збирання врожаю, а й до глибокої переробки та реалізації продукції.

За час керівництва Олександра Григоровича у с. Свердловка зведено тепличне господарство, м'ясо-молочний переробний комплекс, хлібопекарню, автогаражі, ферми, зернове господарство, Будинок культури, школу, дитячий садок. У 2006 р. територія ТОВ «Авангард» увійшла до складу Мезинського національного природного парку. Села, на яких розташоване ТОВ «Авангард», а це Свердловка, Мезин, Курилівка, хут. Смілий, – асфальтовано й газифіковано, крім цього і в навколишніх селах Сосницького, Новгород-Сіверського та Коропського районів проведено газ від Свердловської магістралі.

Герой Соціалістичної праці О.Г. Боровик у Верховній Раді України 2-го скликання був заступником голови комісії з розробки Національної програми розвитку сільськогосподарського виробництва, членом комісії з питань аграрної політики при Президентові України, радником Президента України. Близько 20 років очолював Всеукраїнський союз сільськогоспо-

дарських підприємств, з 2009 р. – почесний голова Аграрного союзу України. Герой України, має два ордени Леніна (1971, 1981), орден князя Ярослава Мудрого V ступеня, медалі.

У 2001 р. обраний почесним членом УААН Відділення регіональних центрів наукового забезпечення агропромислового виробництва.

О.Г. Боровик – народний депутат Верховної Ради України 13-го скликання.

У квітні 2011 р. нагороджено Золотою зіркою «Патріот України».

Помер 6 жовтня 2018 р.

БУЛУТ Алі

Почесний член НААН (2020)

Алі Булут закінчив відділення гірської техніки Близькосхідного технічного університету в Анкарі.

Після закінчення університету, поїхав на Далекий Схід по роботі і працював кілька років у деяких далекосхідних країнах як М'янма і Таїланд.

Після цього, почав професійну діяльність у колишніх радянських країнах та все його професійне життя пройшло за кордоном. У 1995 р. став директором сибірського відділення одного з головних текстильних фірм Туреччини, а потім став представником тієї самої фірми в Росії.

З 2002 р. був представником однієї з головних аграрних фірм Туреччини в Росії і в Україні. Майже 10 років жив у Херсоні і тут здійснював виробництво та експорт таких продуктів, як пшениця, ячмінь, кукурудза, канола, горох.

З 2016 р. він був віце-президентом Міжнародної турецько-української бізнес асоціації (TUID). До цього він багато років працював у турецьких компаніях в Росії, зокрема у Сибіру.

Помер 7 грудня 2020 р.

ВАСИЛЬЧЕНКО Микола Семенович

Почесний член НААН (2002)

Народився 1 січня 1946 р. у с. Франківка Чернобаївського району Черкаської області.

Після закінчення Золотоніського технікуму ветеринарної медицини в 1967 р. почав працювати ветеринарним фельдшером у колгоспі «Маяк» Чернобаївського району.

Вищу освіту здобував упродовж 1967–1972 рр. в УСГА, після закінчення якої отримав кваліфікацію вченого – ветеринарного лікаря.

З 1972 р. обіймав посаду головного ветеринарного лікаря колгоспу ім. Суворова Устинівського району Кіровоградської області. З 1976 р. працював головним ветеринарним лікарем колгоспу «Маяк», що у с. Піщане Золотоніського району Черкаської області. З 1979 р. – голова колгоспу «Маяк», з січня 2000 р. – директор реорганізованого з колгоспу СТОВ «Агрофірма «Маяк», що вже понад 39 років успішно втілює інноваційні технології в сучасне сільське господарство.

СТОВ «Агрофірма «Маяк» носить звання «Господарство високої культури рослинництва і тваринництва», у 1991 р. занесена до «Золотої книги українського підприємництва», у 2001 р. нагороджена дипломом лауреата загальнонаціонального конкурсу «Вища проба».

У 2003 р. за визначний особистий внесок в організацію та забезпечення одержання найвищих показників з виробництва сільськогосподарської продукції, багаторічну самовіддану працю М.С. Васильченку присвоєно звання Герой України з врученням ордена Держави.

Депутат Черкаської обласної ради (з 2006). Почесний член Української академії аграрних наук (УААН, Відділ зоотехнії, 2002), Заслужений працівник сільського господарства України (1995).

Нагороджений орденом «За заслуги» III (2001), II (2002) та I (2009) ступенів.

ВАЩУК
Катерина
Тимофіївна

Почесний член НААН (2001)

Народилася 20 січня 1947 р. у с. Верпень, що на Рівненщині.

Закінчила Горохівський сільськогосподарський технікум (1961–1966), агроном; Луцький педагогічний інститут (1969–1974), вчитель історії; Львівський аграрний університет (1998–2001), економіст.

У 1965–1968 рр. – 2-й секретар Горохівського РК ЛКСМУ; 1968–1975 рр. – відповідальний секретар Горохівської районної організації Товариства «Знання»; 1975–1977 рр. – завідувач кабінету політичної освіти Горохівського РК КПУ; 1977–1979 рр. – секретар парткому – заступник голови колгоспу ім. Леніна Горохівського району; 1979–1994 рр. – голова колгоспу ім. XXV з'їзду КПРС (з 1990 – агрофірма «Колос») Горохівського району.

Народний депутат України 2-го скликання (1994–1998), 3-го скликання (1998–2002), Голова Комітету з питань аграрної політики та земельних відносин (2000); Народний депутат України 4-го скликання (2002–2006).

Почесний член УААН (Відділення зоотехнії, 2001); Член АПУ (НАПУ, НП) (1996), голова Аграрної партії України (1997–1999), 1-й заступник голови АПУ (з 1999). Заступник голови НП (2005), голова Волинської обласної організації НП; голова Всеукраїнської спілки «Громадський парламент жінок України» (2002); член Президії УААН (2001).

Нагороджена багатьма державними нагородами: Заслужений працівник сільського господарства України (1993), орден «За заслуги» III (1996), II (2000), I ступенів (2002). Почесною грамотою КМ України (2005).

ВЕРБИЦЬКИЙ
Петро
Іванович
(1953–2010)

Почесний член НААН (2007)

Народився 1 січня 1953 р. у с. Ново-Микільське Міловського району Луганської області.

Фахову освіту здобував у Міловському ветеринарному технікумі (1972) та на ветеринарному факультеті Харківського зооветеринарного інституту (1977).

Трудову діяльність розпочав у 1972 р. ветфельдшером колгоспу «Зоря» Міловського району Луганської області. У 1977–1980 рр. перебував на посаді головного ветеринарного лікаря колгоспу, у 1980–1982 рр. – начальника Біловодської ветеринарної станції із боротьби з хворобами тварин, головного ветеринарного лікаря Біловодського району Луганської області. Упродовж 1982–1986 рр. – голова колгоспу, 1986–1999 рр. – начальник управління державної ветеринарної медицини, головний державний інспектор ветеринарної медицини Луганської області.

З 1999–2005 рр. обіймав посаду голови Державного департаменту ветеринарної медицини Міністерства аграрної політики України – головного державного інспектора ветеринарної медицини України. Під час роботи на цій посаді був нагороджений срібною медаллю Міжнародного епізоотичного бюро, а на його 71-й генеральній сесії був обраний генеральним секретарем регіональної комісії МЄБ по країнах Європи.

У 2000 р. здобув науковий ступінь кандидата ветеринарних наук.

П.І. Вербицький є автором та співавтором законодавчих і нормативно-правових актів, підручників, монографій та наукових статей у галузі ветеринарної медицини.

Від 2006 р. був заступником міністра аграрної політики України. У 2007 р. обрано почесним членом УААН.

Організував роботу щодо забезпечення сприятливих умов діяльності сільськогосподарських підприємств усіх форм власності в галузі тварин-

ництва та ветеринарної медицини, надання їм консультаційної підтримки в організації виробництва продукції та маркетингу.

Організовував розроблення та реалізацію комплексних заходів щодо відтворення та використання водних живих ресурсів, вивчення стану їхніх запасів у рибогосподарських водоймах України, територіальному морі, виключній (морській) економічній зоні України та водах за межами юрисдикції України відповідно до міжнародних зобов'язань України.

Представляв позицію міністерства під час обговорення проєктів законів, інших питань на пленарних засіданнях Верховної Ради України, засіданнях її комітетів, а також у відносинах із депутатськими фракціями (групами) Верховної Ради України.

Забезпечував і контролював роботу безпосередньо підпорядкованих йому Департаменту ринків продукції тваринництва з Головною державною племінною інспекцією; Державного департаменту ветеринарної медицини (урядовий орган державного управління); Департаменту рибного господарства та інших структурних підрозділів міністерства з питань тваринництва.

Розпорядженням Кабінету Міністрів України у 2009 р. Вербицький Петро Іванович був призначений головою Державного комітету ветеринарної медицини України.

Присвоєно звання заслуженого працівника ветеринарної медицини України.

Помер П.І. Вербицький 12 лютого 2010 р.

ГУТА
Іван
Миколайович

Почесний член НААН (2001)

Народився 7 березня 1956 р. у с. Васильківці Гусятинського району.

У 1982 р. закінчив Кам'янець-Подільський сільськогосподарський інститут за фахом економіст-організатор сільськогосподарського виробництва.

Трудова діяльність: 1982–1983 рр. – голова Крогулецької сільської ради народних депутатів; 1983–1984 рр. – інструктор Гусятинського райкому КПУ; 1984–1989 рр. – заступник голови, голова колгоспу «Перемога» Гусятинського району; 1989–1992 рр. – заступник начальника Гусятинської пересувної механізованої колони. У 1992 р. заснував фермерське господарство «Мрія», яке стало одним із провідних сільськогосподарських підприємств Західного регіону. У 1992–2005 рр. – генеральний директор; 2005–2006 рр. – начальник головного управління сільського господарства і продовольства Тернопільської обласної державної адміністрації. Був депутатом Тернопільської обласної ради від фракції «Наша Україна».

З 2006 р. – Голова Ради директорів «Мрія Агрохолдинг», куратор аграрного та переробного напрямів.

У 2012 р. журнал «Фокус» розмістив бізнесмена у списку 20 найуспішніших аграріїв України, де він посів третє місце (земельний банк – 295 000 га).

Указом Президента України Віктора Ющенка № 952/2009 від 23 листопада 2009 р. за визначний особистий внесок у збільшення виробництва сільськогосподарської продукції на основі впровадження досягнень аграрної науки, прогресивних інтенсивних технологій і нових форм господарювання, розвиток соціальної сфери голові наглядової ради товариства «Мрія Центр» Гусятинського району Тернопільської області Івану Миколайовичу Гуті присвоєно звання Герой України з врученням ордена Держави.

Нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2000), за вагомий особистий внесок у розвиток фермерського руху, виробництво сільськогосподарської продукції, високий професіоналізм) Почесною грамотою УААН (2006), Почесною грамотою НААН (2011).

ДАНИЛЕНКО
Валентина
Петрівна

Почесний член НААН (2007)

Народилася 13 січня 1957 р. у с. Карапиші Миронівського району Київської області.

Закінчила Київське медичне училище та економічний факультет Білоцерківського державного аграрного університету, отримавши кваліфікацію менеджера-економіста (2000).

Трудову діяльність у сільському господарстві розпочала у 1996 р. на посаді помічника голови правління ЗАТ «Карапиші». У 1998–2000 рр. перебувала на посаді голови ЗАТ «Карапиші», з січня 2000 р. – голови СТОВ «Карапиші».

З 2001 р. після завершення реформування аграрного сектору економіки в с. Карапиші й донині обіймає посаду генерального директора СТОВ «Агросвіт».

У 2007 р. в Інституті розведення і генетики тварин УААН захистила кандидатську дисертацію на тему: «Науково-практичне обґрунтування методів формування високопродуктивного стада молочної худоби».

Талановитий організатор із запровадження новітніх досягнень та сучасних технологій в агропромисловому комплексі. Свій творчий пошук і професійну майстерність спрямовує на впровадження прогресивних технологій у племінне молочне тваринництво та племінне свинарство. Знаменним етапом визнання товариства як одного із кращих виробників високоякісної молочної сировини стало також присвоєння СТОВ «Агросвіт» статусу спеціальної сировинної зони з виробництва молока. Київською обласною державною адміністрацією у травні 2009 р. підприємству надано статус спеціальної сировинної зони з виробництва молока для використання його при виготовленні продуктів дитячого та дієтичного харчування.

Опублікувала 10 наукових праць у 6-ти фахових виданнях.

Нагороджена знаком «Відмінник освіти України» (2001), орденом «За заслуги» III ступеня (2002), Грамотою Верховної Ради України «За заслуги перед українським народом» (2005); присвоєно звання заслуженого працівника сільського господарства України (2009). У 2007 р. обрана почесним членом УААН Відділення зоотехнії.

В.П. Даниленко активний громадський діяч, депутат Київської обласної ради IV та VI скликань, депутат Миронівської районної ради V скликання, з серпня 2010 р. – член колегії Миронівської райдержадміністрації.

ДІДКІВСЬКИЙ Володимир Олександрович

Почесний член НААН (2007)

Народився 7 листопада 1953 р. у с. Корнин Попільнянського району Житомирської області.

У 1972–1974 рр. навчався у Київському ПТУ № 11. У 1985 р. закінчив Українську сільськогосподарську академію за фахом зооінженер. З 2001 р. – аспірант Державного агроекологічного університету. У 2007 р. захистив кандидатську дисертацію на тему: «Селекційно-генетичні аспекти створення високопродуктивного молочного стада».

З 1974 р. працював механіком на заводі «Більшовик». У 1975 р. – інженер-механік трудовітських процесів у тваринництві радгоспу «Попільнянський», у 1986–1992 рр. – головний зоотехнік цього радгоспу. З 1993 р. – голова приватно-колективного підприємства ім. Фрунзе, з 2000 р. – директор приватної агрофірми «Єрчики» Попільнянського району.

Завдяки керівництву В.О. Дідківського приватна агрофірма «Єрчики» стала господарством інтенсивного типу. Напрями – виробництво зерна і кормів, вирощування буряків цукрових, племінне молочне і м'ясне скотарство. Науково обґрунтовані методи створення високопродуктивних молочних стад впроваджено безпосередньо в господарстві з високим економічним ефектом. ПАФ «Єрчики» – школа передового досвіду, полігон застосування сучасних наукових досягнень, база підготовки висококваліфікованих спеціалістів агропромислового комплексу.

За визначні особисті заслуги перед Українською державою у розвитку агропромислового комплексу, впровадження сучасних форм господарювання директору приватної агрофірми «Єрчики» Попільнянського району Житомирської області В.О. Дідківському присвоєно звання Героя України (2002).

Обрано у 2007 р. почесним членом УААН Відділення ветеринарної медицини і зоотехнії. Голова постійної комісії з питань агропромислового

комплексу, земельних відносин та розвитку с. Житомирської обласної ради (2006); голова ради Союзу сільськогосподарських підприємств Житомирської області; член Політради Народної партії. Нагороджений медаллю «Незалежність України» та від Міжнародного відкритого рейтингу популярності та якості товарів і послуг – «Золота фортуна».

ДОСТОЄВСЬКИЙ Павло Петрович

Почесний член НААН (2010)

Народився у 1938 р. на Одещині в багатодітній сім'ї колгоспників.

Закінчив Ісаївський зооветеринарний технікум ветеринарне відділення (1956), отримав диплом з відзнакою ветфельдшера і без екзаменів був зарахований на ветеринарний факультет Одеського сільгоспінституту. Але в Одесі вчитися не поталанило, бо ветфак був переведений до Білоцерківського сільгоспінституту на Київщині, тому вищу освіту отримав у Білій Церкві. Трудову діяльність розпочав на рідній Одещині ветлікарем в радгоспі, головним ветлікарем колгоспу, 5 років очолював держветслужбу Красноокнянського району, а 1971 р. став начальником Великомихайлівського районного управління сільського господарства. З 26 сільських районів Одещини Павло Петрович був наймолодшим головним ветлікарем району (28 р.) та начальником районного управління сільського господарства (33 роки). У тому самому році був переведений на роботу в м. Київ на відповідальну роботу (інструктор) сільгоспвідділу (сектор тваринництва) апарату ЦК КП України. У 1983 р. призначений Головним державним ветеринарним інспектором України, начальником Главку ветеринарії, членом Колегії Міністерства, де повною мірою розкрилися його професіоналізм; талант здібного організатора: Україна з більшістю показників вийшла на перше місце серед 15 республік колишнього СРСР.

У 1986 р. у складі державної комісії активно включився у ліквідацію наслідків аварії на Чорнобильській ЧАЕС і був нагороджений орденом «Знак Пошани».

Як перший керівник державної ветеринарної служби незалежної України доклав власних зусиль, щоб Україна першою серед країн СНД прийняла Закон України «Про ветеринарну медицину» у червні 1992 р. (академік В.О. Бусол, Г.О. Хмельницький), активно допомагали Павлу Петровичу в прийнятті ВР цього Закону. В 1996 р. парламент України прийняв ще два

Законои України «Про ветеринарну медицину». За активної участі Павла Петровича уряд прийняв рішення про вступ України до Міжнародного екзотичного бюро (МЕБ). Павло Петрович 6 років представляв Україну в МЕБ. Професійні та аргументовані виступи його на генеральних сесіях МЕБ і міжнародних форумах принесли йому авторитет і славу досвідченого професіонала, талановитого організатора та вченого.

Враховуючи досягнення України по оздоровленню тваринництва від найнебезпечніших хвороб згідно списку «А» МЕБ та прийняття парламентом та урядом законодавчо-правових постанов щодо завдань ветслужби, її діяльність і вертикаль, підпорядкування (центр–область–район–місто) адміністративна комісія МЕБ нагородила Достоевського Павла Петровича почесною срібною медаллю. Очолювана Павлом Петровичем ветслужба України була визнана кращою у Європі. Враховуючи ці досягнення, керівництво МЕБ у 2000 р. провело в Україні дводенний семінар-навчання для керівників ветслужб ЄС (15 % та країн СНД 15 %) Павло Петрович Достоевський упродовж 16 років очолював Держветслужбу України, 12 років – Асоціацію спеціалістів ветеринарної медицини України, нагороджений шістьма медалями, почесними грамотами ВР та КМ України, автор понад 150 наукових публікацій.

Вперше в Україні вийшло за його редакцією видання «Законодавство України» про ветеринарну медицину» у 1999 р.

Павло Петрович приймав участь у трьох Всесвітніх ветеринарних конгресах (1979 р. – Москва, 1987 р. – Канада, 1995 р. – Японія) та в 6 міжнародних наукових конференціях по хворобах тварин (у Нідерландах, Італії, Хорватії, Таїланді, Канаді, Франції).

У 1997 р. захистив кандидатську дисертацію в інституті експериментальної і клінічної ветмедицини (м. Харків), в 1998 р. Міносвіти України присвоїло вчене звання – доцента кафедри інфекційних та інвазійних хвороб сільськогосподарських тварин Білоцерківського державного аграрного університету, в 1998 р. Національний аграрний університет (м. Київ) присвоїв Павлу Петровичу звання почесного професора; Національна академія аграрних наук України в 2010 р. обрала Достоевського Павла Петровича почесним членом академії.

Він також є почесним професором Полтавської Державної аграрної академії, та почесним доктором наук ННЦ ІЕКВ.М. (м. Харків). Має три патенти на винахід. Автор та співавтор двох монографій, чотирьох довідників, 20 інструкцій та 10 рекомендацій з годівлі тварин.

У 1996 р. Указом Президента присвоєно почесне звання «Заслужений працівник сільського господарства України», в 2017 р. Указом Президента присвоєно Державну премію в галузі науки і техніки за роботу «Система ветеринарно-санітарних заходів при лейкозі ВРХ», у 2018 р. – дипломант «Золотий фонд нації» «Vivat Україно».

СВИЧ Петро Петрович

Почесний член НААН (2012)

Народився 14 травня 1957 р. у с. Багва Маньківського району Черкаської області у родині спадкових хліборобів.

Навчаючись у школі, під час літніх канікул Петро Євич виконував різні роботи у місцевому колгоспі – працював вантажником зерна, причіплювачем на тракторі, помічником комбайнера, досконально вивчав технології вирощування сільськогосподарських культур. У 1973 р. був нагороджений почесним знаком «Ударник–73».

Після закінчення Уманського сільськогосподарського інституту, де отримав кваліфікацію вчений агроном, працював агрономом-насіннєводом в колгоспі «Авангард». Служив у лавах Радянської Армії на Далекому Сході в танкових військах навідником і командиром танка. Після демобілізації, з 1980 р. працював головним агрономом у колгоспі ім. Суворова, що в Жашківському районі Черкаської області. Згодом, восени 1982 р., був призваний на службу в органи державної безпеки, а в 1986 р. був обраний першим секретарем Корсунь-Шевченківського райкому комсомолу. У 1991 р. перейшов на посаду агронома регіонального центру агрофірми «Зоря» Рівненської області. У 1993 р. вирішив створити структуру, яка займалася б вирощуванням насіння і постачанням засобів захисту рослин. Так, в 1994 р. виникло ТОВ «АгроРось».

За час свого існування підприємство посіло одне з провідних місць на українському ринку засобів хімічного захисту рослин, насіння сільськогосподарських культур та сільськогосподарської техніки. ТОВ «АгроРось» є одним із основних дистриб'юторів таких відомих виробників засобів захисту рослин, як «БАСФ» (Німеччина), «Байєр КропСайєнсєс» (Німеччина), «Сингента» (Швейцарія), «ФМСі» (США), «Кортева» (США), «Уніфер» (Німеччина), «Самміт-Агро Юкрейн» (Японія), «Лімагрейн» (Франція) та ін.

У 2014 р. компанія ввійшла до рейтингу «200 найбільших компаній» за версією журналу «Forbes». 3 ТОВ «АгроРось» співпрацюють більше 2000 господарств нашої держави. Власне вирощування й підготовку насіння товаристо здійснює на полях СТОВ «Агрофірма «АгроРось» (дочірнє підприємство), яке має в обробітку 5000 га землі. Тут впроваджуються новітні технології вирощування посівного матеріалу, що дає змогу кожного року бути лідерами на українському сільськогосподарському ринку та тримати високу позицію по врожайності на Черкащині.

На базі товариства створено перший в Україні навчальний «Агроцентр», де проходить вивчення всіх інноваційних технологій в аграрному секторі економіки, навчання спеціалістів сільськогосподарських підприємств, прогнозування заселення шкідників і хвороб сільськогосподарських культур. Тут щороку випробовують і демонструють партнерам нові сорти та гібриди всіх культур. «Агроцентр» постійно проводить семінари, навчання, зустрічі з представниками провідних виробників продукції для аграрної галузі.

Нині сфера діяльності товариства – виробництво і реалізація високопродуктивного посівного матеріалу зарубіжної та вітчизняної селекції, постачання оригінальних засобів захисту рослин від провідних компаній світу й усіх видів мінеральних добрив і добрив для позакореневого підживлення по території України.

Окрім керівництва ТОВ «АгроРось», займався й політичною діяльністю. Зокрема, протягом 2001–2003 рр. був головою Корсунь-Шевченківської райдержадміністрації, у 2002–2006 і 2010–2015 рр. – депутатом Черкаської обласної ради, неодноразово обирався депутатом районної та сільської рад.

Петро Петрович вирішив здобути другу освіту і в 2005 р. закінчив Національну академію державного управління при Президентові України, здобувши кваліфікацію «магістр державного управління». У 2012 р. він захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата сільськогосподарських наук на тему: «Діяльність Миронівської селекційно-дослідної станції (1911–1968) у контексті розвитку вітчизняної сільськогосподарської науки».

У 2012 р. обрано почесним членом НААН.

За сумлінну роботу та високі досягнення у сільськогосподарському виробництві Петро Петрович Євич нагороджений Грамотою Верховної Ради України «За заслуги перед українським народом», Почесною Грамотою обласної ради та Черкаської обласної державної адміністрації, почесним знаком «За заслуги перед Корсунь-Шевченківським районом», відзнакою Українського інституту експертизи сортів рослин «Почесний сортовипробувач» та є членом Асоціації «Український клуб аграрного бізнесу». У 2013 р. рішенням вченої ради Уманського національного університету садівництва Євичу Петру Петровичу присвоєно звання почесного професора університету і він є головою наглядової ради УНУС. У 2011 р. присвоєно звання «Заслужений працівник сільського господарства України».

ЗАЙЦЕВ
Олексій
Борисович

Почесний член НААН (2007)

Народився 13 серпня 1954 р. у с. Гути Богодухівського району Харківської області.

У 1977 р. закінчив Харківський медичний інститут.

Трудову діяльність розпочав науковим співробітником, асистентом кафедри патології фармацевтичного інституту. З 1984 р. працював головним лікарем протитуберкульозного диспансеру; з 1986 р. – інструктором відділу науки Харківського обкому партії України, а з 1988 р. – головним лікарем Харківської обласної туберкульозної лікарні.

Заснувавши у 1989 р. товариство з обмеженою відповідальністю агрофірму «Сади України», він багато уваги приділяє вирощуванню саду в Дніпропетровській області Нікопольського району, а також в Автономній Республіці Крим, де зібрано унікальну колекцію груш, яблунь, абрикосів, персиків та нектаринів, черешні, слив, винограду. Починаючи з 1992 р. працює над розробкою нових методів господарювання на землі, впровадженням сівозмін з насиченням їх до 20–25% парами. На території Кегичівського району агрофірма «Сади України», очолювана вченим, зарекомендувала себе як багатогалузеве сільськогосподарське підприємство з вирощування елітного насіння зернових та технічних культур з використанням передових технологій, плідно працюючи з українським Інститутом рослинництва ім. В.Я. Юр'єва НААН (м. Харків), Інститутом фізіології рослин і генетики НАН України (м. Київ) та сербським Науковим інститутом рослинництва та овочівництва (м. Нови-Сад).

Нагороджено орденом «За заслуги» III, II та I ступенів, Почесними Грамотами Верховної Ради та Уряду України; «Знаком Пошани» Мінагрополітики України; відзнакою «Слобожанська слава»; орденом «Слави на вірність Вітчизні» III ступеня; у 2007 р. обрано почесним членом УААН Відділення рослинництва.

ЗІНЧУК
Микола
Пилипович
(1928–2014)

Почесний член НААН (2002)

Народився 11 квітня 1928 р. у с. Сухава Володавського повіту Люблінського воєводства (Польща).

У 1946 р. разом з родиною був переселений в Україну. У 1954 р. закінчив Львівський зооветеринарний інститут. Цього самого року обійняв посаду головного ветеринарного лікаря Тучинського району, згодом – завідувача Тучинської ветеринарної дільниці, старшого і головного ветеринарного лікаря радгоспу «Тучинський».

З 1971 р. – директор цього радгоспу (у 1976–1991 рр. – радгосп ім. XXV з'їзду КПРС, у жовтні – листопаді 1991 р. – радгосп «Тучинський», у 1991–2005 рр. – «ДГ «Тучинське», від 2005 р. – державне підприємство «ДГ «Тучинське»).

Упродовж 1975–1990 рр. радгосп 8 разів здобував перемогу у Всесоюзному соціалістичному змаганні, нагороджувався Перехідним Червоним Прапором ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ, 6 разів заносився на Всесоюзну Дошку Пошани в Москві, на Дошку Пошани ВДНГ СРСР. До 1990 р. радгосп був одним із найкращих агроформувань СРСР. На його базі проходили тримісячне стажування керівники і спеціалісти сільгосппідприємств Польщі, Чехословаччини, Болгарії, тут проводилися всесоюзні, республіканські, обласні семінари з ефективного використання гектара землі та запровадження новітніх технологій у рослинництві і тваринництві.

М.П. Зінчук – автор надранньої технології вирощування картоплі, півпарового обробітку ґрунту для сівби буряків цукрових із застосуванням сидератів хрестоцвітих культур, інтенсивної технології використання культурних пасовищ, що забезпечує вихід з гектара по 150 і більше центнерів кормових одиниць, співавтор розробки і впровадження у виробництво нової комплексної технології вирощування кукурудзи на зерно і силос.

Випустив та опублікував понад 100 книг, посібників, рекомендацій, статей у наукових журналах, газетах. Як лектор республіканської категорії (1975) виступав з численними лекціями перед слухачами Вищої школи суспільно-економічних наук при ЦК КПРС у Москві, на всесоюзних семінарах ВДНГ СРСР, засіданні Всесоюзної ради колгоспів, у вузах і технікумах, по Всесоюзному, Республіканському радіо, у вітчизняній телепрограмі «Сільський час».

У 1985–1991 рр. – член редколегії журналу «Кормовые культуры».

Фундатор щорічної премії кращому виробничнику господарства (1973), ініціатор спонсорської допомоги тучинським школі-інтернату, дитсадку, лікарні, дітям-сиротам, пенсіонерам, учасникам та інвалідам війни, учасникам бойових дій, одиноким, створення на кіностудії «Укртелефільм» стрічки «Заходьте до їхньої хати» (1988).

Учасник Всесоюзної сільськогосподарської виставки (1977). Від 1997 р. – член політради Аграрної партії України (нині – Народна партія). Починаючи з 1990 р. чотири рази балотувався у народні депутати України.

Новатор сільськогосподарського виробництва. Герой Соціалістичної Праці (1985), лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки (1977), заслужений працівник сільського господарства УРСР (1988), почесний член УААН (2002) Відділення регіональних центрів наукового забезпечення агропромислового виробництва, почесний доктор Львівського університету ветеринарної медицини (2008), член Національної спілки журналістів України (2008).

Нагороджений орденами Трудового Червоного Прапора (1971), Жовтневої Революції (1973), «Знаком Пошани» (1976), Леніна (1981, 1985), «За заслуги» III (1998), II (2003), I (2008) ступенів, медаллю учасника Всесоюзної сільськогосподарської виставки (1977), золотими (1982, 1985) та срібними (1977, 1989) медалями ВДНГ СРСР, орденом «1020 років Хрещення Київської Русі» (2008), Почесною грамотою міністра сільського господарства СРСР (1986), рішенням колегії Міністерства аграрної політики України нагороджений «Знаком Пошани» (2008). Має Подяку Президента України (2001), подяки Рівненської облдержадміністрації (2002) та Гошанської райдержадміністрації і райради (2003), почесні грамоти Державного агропромислового комітету УРСР і Українського республіканського комітету профспілки працівників АПК (1988), міністра АПК України (1997), рівненських облдержадміністрації (1998, 2001) і облради (1998), гошанських райдержадміністрації і райради (1999), Президії Української академії аграрних наук (1998, 2003), рівненських облдержадміністрації і облради (2004) та ін.

Помер 28 серпня 2014 р.

ІВАНОВ
Федір
Антонович
(1940–2005)

Почесний член НААН (1999)

Народився 6 квітня 1940 р. у с. Богданівка Миколаївської області.

У 1968 р. закінчив Херсонський сільськогосподарський інститут ім. О.Д. Цюрупи за спеціальністю вчений агроном. Упродовж 1968–1985 рр. – головний агроном колгоспів «Зоря» і «Україна» Березанського та Очаківського районів, а у 1985–2004 р. – голова КСП «Ольвія».

За керівництва Ф.А. Івановим КСП «Ольвія» була базовим господарством регіонального центру наукового забезпечення Миколаївської області, співпрацювала з Миколаївською ДСГДС, мала тісні зв'язки із Селекційно-генетичним інститутом, Інститутом виноградарства і виноробства ім. В.С. Таїрова, Інститутом свинарства, Миколаївською сільськогосподарською академією та іншими науковими установами і навчальними закладами.

За сприяння Селекційно-генетичного інституту в господарстві освоєно технологію вирощування одеської напівкарликової пшениці, яка забезпечувала одержання додатково 4 ц зерна пшениці з кожного гектара.

Завдяки тривалій співпраці з Інститутом виноградарства і вина «Магарач» у господарстві створено виноградники та потужності з виготовлення виноматеріалів для виноробства шампанських вин і коньяку.

Ф.А. Іванов – автор оригінальної технології вирощування кукурудзи на силос і зерно, яка все більше розповсюджувалася на півдні України.

У 1999 р. Ф.А. Іванова обрано почесним членом УААН Відділення регіональних центрів наукового забезпечення агропромислового виробництва.

Ф.А. Іванову присвоєно звання Героя України (2002), заслуженого працівника сільського господарства України, нагороджено орденами Трудового Червоного Прапора, «Знак Пошани», князя Ярослава Мудрого III ступеня, Почесною грамотою УААН.

27 лютого 2005 р. Федір Антонович помер. У 2006 р. у центрі с. Парутіно Очаківського району йому було встановлено пам'ятник.

ІВАЩУК
Петро
Володимирович

Почесний член НААН (2010)

Народився 1 липня 1951 р. у с. Окіп Білогірського району Хмельницької області.

У 1983 р. закінчив Кам'янець-Подільський сільськогосподарський інститут за фахом вчений агроном. У 2007 р. захистив у Подільському державному аграрному університеті кандидатську дисертацію на тему: «Оптимізація технології вирощування кукурудзи на зерно в умовах Західного Лісостепу України».

У 1972–1975 рр. – електрозварювальник і механізатор у колгоспі «Зоря комунізму» с. Мокрополя. Упродовж 1975–1977 рр. проходив навчання в Рівненській радянсько-партійній школі за спеціальністю агроном; у серпні – вересні 1977 р. працював агрономом колгоспу «Зоря комунізму». У 1977–1980 рр. – заступник голови правління колгоспу імені Кутузова с. Кур'янки; у 1980–1985 рр. – заступник голови правління колгоспу «Зоря комунізму»; у 1985–1988 рр. – секретар парткому колгоспу «Україна» с. Квітневе; у 1988–1998 рр. – голова правління того самого колгоспу; у 1998–2003 рр. – генеральний директор ТОВ «Племзавод «Квітневе»; з 1998 р. – депутат Хмельницької обласної ради.

З 2003 р. – генеральний директор ТОВ «Науково-виробнича агрофірма «Перлина Поділля» смт Білогір'я Хмельницької області. Агропідприємство визнане господарством високої культури землеробства та тваринництва.

Підприємство вирощує елітне насіння зернових і зернобобових культур, а також насіння гібридної кукурудзи, є базовим господарством Інституту фізіології рослин і генетики Національної академії наук України та науково-дослідного Інституту круп'яних культур ПАТА. Дослідні ділянки нових перспективних сортів пшениці Смоглянка, Фаворитка, Колумбія, Подолянка, Зимоярка, Хуторянка навіть у неврожайні роки дають не менше 60 ц з гектара.

Основними напрямками в тваринництві є племінне молочне скотарство, племінне свинарство, племінне конярство. Молочне стадо представлено голштинською та українською червоно-рябою молочними породами. Завдяки тісній співпраці з найкращими в Україні науково-дослідними установами і поліпшенню продуктивних якостей молочної худоби з року в рік зростають надої. У середньому від кожної корови по 6173 кг молока на рік. У племрепродукторі займаються розведенням великої білої породи свиней, а також російської рисистої та української верхової породи коней. У великих спортивних змаганнях брали участь четверо квітневських коней. Їх залюбки купують на різних виставках, аукціонах. Є у «Перлині Поділля» й пасіка, і 250 бджолосімей. Це не лише додаткові кошти за проданий мед, а й запорука високого врожаю багатьох культур.

Указом Президента України Леоніда Кучми у 2004 р. за визначні особисті заслуги перед Українською державою у розвитку агропромислового комплексу, досягнення стабільних високих показників у виробництві сільськогосподарської продукції, багаторічну самовіддану працю генеральному директору ТОВ «Науково-виробнича агрофірма «Перлина Поділля» Білогірського району Хмельницької області Петру Володимировичу Іващуку присвоєно звання Героя України з врученням ордена Держави.

У 2006 р. балотувався до Верховної Ради України від Народного блоку Литвина.

Заслужений працівник сільського господарства України (2003). Має ордени: «За заслуги» III ступеня, «Знак Пошани». Нагороджений медаллю «За мужність в охороні державного кордону України», Почесною Грамотою Верховної Ради України «За особливі заслуги перед Українським народом» (2005). Доктор екології Міжнародної академії наук екології і безпеки життєдіяльності (МАНЕБ) (2009), має орден князя Ярослава Мудрого V ступеня (2009), Почесну грамоту Кабінету Міністрів України (2009). Йому присвоєно звання почесного професора рослинництва та кормовиробництва (2004); присуджено науковий ступінь кандидата сільськогосподарських наук зі спеціальності рослинництво (2008); присвоєно звання доктора філософії (2008); обрано членом-кореспондентом Міжнародної академії наук екології і безпеки життєдіяльності (2009); почесним членом НААН Відділення рослинництва (2010).

**КАЛЕНИЧ
Павло
Євгенійович**

Почесний член НААН (2002)

Із 1984 р., за винятком 3-річного періоду роботи на посадах інструктора, заступника завідувача Чечельницького райкому Компартії України, Павло Євгенійович займається виключно сільським господарством. За час трудової діяльності здебільшого обіймав керівні посади на колективних сільсько-господарських підприємствах Чечельниччини.

Є засновником СТОВ Агрофірма «Ольгопіль», де з 2000 р. працює директором, майстерно скеровуючи колектив компанії на виконання головної мети – збільшення виробництва якісної сільськогосподарської продукції при зниженні витрат на її виробництво. Ключовим напрямом діяльності агрофірми є вирощування зернових і технічних культур: пшениці, ячменю, сої, ріпака, кукурудзи, буряків цукрових, вівса та соняшнику. Стажувався у ФРН та Голландії. Набуті знання та досвід ефективно використовує для удосконалення господарств, впроваджуючи передові технології із захисту рослин та збільшення врожайності.

Двічі був депутатом Чечельницької районної ради. З 1998 р. – депутат Вінницької обласної ради.

Є повним кавалером ордена «За заслуги» III (2007), II (2012) і I ступенів (2015). Нагороджений трудовою відзнакою «Знак Пошани» (2011). Неодноразово відзначений дипломами Управління культури і туризму Вінницької обласної державної адміністрації, П.Є. Каленичу присвоєно звання «Покровитель культури». У номінації «Сільськогосподарський товаровиробник» став переможцем конкурсу на звання «Людина року» (2013), переможець конкурсу «Благодійник року», присуджено Державну премію України в галузі науки і техніки за роботу «Формування збалансованих агроєкосистем виробництва національного насіння пшениці озимої» (2015).

КАРАСИК
Юрій
Михайлович

Почесний член НААН (2002)

Народився 27 липня 1939 р. у м. Козелець Чернігівської області.

У 1961 р. закінчив Білоцерківський сільськогосподарський інститут за спеціальністю ветлікар.

Трудова діяльність: 1961–1963 рр. – завідувач Сираївської ветеринарної дільниці Козелецького району Чернігівської області; 1963–1964 рр. – ветеринарний лікар Козелецької ветеринарної лабораторії Чернігівської області; 1964–1967 рр. – викладач Конь-Колодязького сільськогосподарського технікуму Липецької області. Працював викладачем спеціальних предметів радгоспу-технікуму «Перемога» Запорізької області; 1967–1970 рр. буряків – завідувач ветеринарного відділення радгоспу-технікуму «Перемога» Запорізької області; 1970–1971 рр. – завідувач організаційного відділу Васильківського райкому Компартії України Запорізької області; 1971–1975 рр. – другий секретар Васильківського райкому Компартії України Запорізької області; 1975–1978 рр. – керував обласним об’єднанням міжгосподарських підприємств з тваринництва у м. Запоріжжя; 1978–1981 рр. буряків – перший заступник начальника Запорізького обласного управління сільського господарства.

З 1981 р. – заступник начальника Головного управління птахівничої промисловості Міністерства радгоспів УРСР, а з 1983 р. – начальник Головного управління тваринництва і ветеринарії Міністерства радгоспів УРСР.

Протягом 1983–1986 рр. обіймав посаду начальника Республіканського виробничого об’єднання з племінної справи у тваринництві «Укрплемоб’єднання» Міністерства сільського господарства УРСР.

У 1989 р. – начальник виробничо-наукового об’єднання з племінної справи у тваринництві Держагропрому УРСР; 1989–1991 рр. – начальник Головного управління впровадження науково-технічного прогресу в тваринництві Держагропрому УРСР; 1991–1992 рр. – перебував на посадах

заступника міністра сільського господарства України, заступника міністра сільського господарства і продовольства України, першого заступника міністра та міністра сільського господарства і продовольства України; 1995–1996 рр. – радник Президента України з питань агропромислової політики, 1996–1997 рр. – голова Херсонської обласної державної адміністрації, 1997–1999 рр. – міністр агропромислового комплексу України.

З січня 2000 р. був радником Прем'єр-міністра та Президента України з питань розвитку агропромислового комплексу.

З 2001 р. займається підприємництвом. До 2007 р. очолює спостережну раду ЗАТ «ПЗ «Агро-Реґіон. З 2007–2009 рр. Генеральний директор ЗАТ «Агро-Реґіон» (с. Велика Олександрівка); водночас від 2007 р. – генеральний директор ТОВ «Агро-Холдинг МС» (с. Чубинське; обидва – Бориспільського району Київської області).

Відзначений високими державними нагородами: орденами «Знак Пошани» (1970) та Трудового Червоного Прапора (1975), двічі лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки (1993, 2004), Заслужений працівник сільського господарства України (2003).

За визначні особисті заслуги перед Українською державою у зміцненні потенціалу аграрного сектору економіки, розвиток соціальної сфери, багаторічну самовіддану працю присвоєно звання Героя України із врученням ордена Держави (2009).

Юрій Михайлович Карасик – видатний український державний і громадський діяч. У 1994 р. обраний депутатом Верховної Ради України II скликання від Черкаського виборчого округу.

Очоловав Аграрний союз України та Аграрну партію України.

КИРИЧЕНКО Леонід Петрович

Почесний член НААН (2020)

Народився 15 червня 1949 р. у с. Цукури Каховського району Херсонської області.

У 1972 р. – закінчив Бехтерський сільськогосподарський технікум за спеціальністю агрономія, у 1988 р. – Московську аграрну академію ім. К. Тимирязєва, за фахом – вчений агроном.

Свою трудову діяльність розпочав у 1966 р. – робітником Дослідного господарства «Каховське»; 1967–1970 рр. – проходив військову службу в лавах Радянській армії; 1970–1980 рр. – водій ДГ «Каховське»; 1980–1989 рр. працював механіком Каховського рефрижераторного ДЕПО.

У 1989 р. створює фермерське господарство «Зоря Каховщини», яке є одним із перших фермерських господарств в Україні.

Через свою наполегливість, принциповість та бажання працювати на землі зумів створити Фермерське господарство «Зоря Каховщини» на території сміттєзвалища (колишній цегляний завод), яке 2000 р. стало найкращим фермерським господарством України.

Є одним із засновників Асоціації фермерів України, так як на власному прикладі розумів усі проблеми та питання пов'язані з діяльністю фермерських господарств.

З 1997 р. – віце-президент Асоціації фермерів та приватних землевласників України. Є активним учасником усіх з'їздів АФЗУ. З 2019 р. – віце-президент Союзу сільськогосподарських обслуговуючих кооперативів України.

ФГ «Зоря Каховщини» з використанням нових технологій займається вирощуванням зернових, овочевих культур номенклатура яких представлена п'ятнадцятьма найменуваннями, неодноразово приймало участь у спеціалізованих аграрних виставках у м. Києві.

Для збільшення виробництва продукції в господарстві вводяться нові

технології з використанням нових сортів насіння, дотримуються норми доз внесення мінеральних добрив, впроваджується інтегрована система захисту рослин від хвороб, шкідників та бур'янів, застосовуються системи зрошення.

Впровадження нових напрямків розвитку галузі рослинництва дає змогу вирощувати якісну товарну продукцію, при цьому збільшується рентабельність рослинництва.

Л.П. Кириченко, як голова ФГ «Зоря Каховщини, переймав досвід у фермерів Франції, Швеції, Німеччини, США.

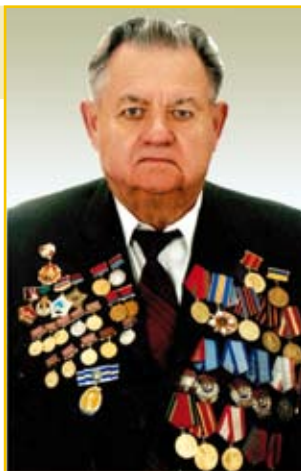
Як активний громадський діяч – депутат Херсонської обласної ради VII скликання.

Серед його здобутків, крім високих результатів професійної діяльності є два видання: документальний нарис про фермерське господарство «Зоря Каховщини» – «Знайомтесь: фермер Кириченко» та автобіографічне літературно-художнє видання – «Я – український фермер» (де автор, як один із перших фундаторів фермерства в Херсонщині та Україні загалом, професійно та аналітично, завдяки тісній співпраці з НААН та АФЗУ розповідає про непрості шляхи становлення українського фермерства, проблеми і здобутки українських аграріїв та оптимальні шляхи розвитку фермерського руху в Україні).

КЛЮЙ Василь Семенович

Почесний член НААН (2002)

Народився на хуторі Шевченка Компаніївського району Кіровоградської області 16 березня 1927 р. у багатодітній сім'ї.

Початкову освіту здобув у своїй рідній школі, а середню – у сусідньому селі Водяне. З 1943 р. він служив на підводному човні «Щ-215», радистом-шифрувальником. У 1947 р. за рішенням уряду СРСР демобілізований для відбудови народного господарства країни та повернувся до рідного села Шевченкового.

У 1951–1955 рр. – голова колгоспу імені Чапаєва Компаніївського району Кіровоградської області. Пізніше В.С. Клюй був призначений керівником Красновершської МТС, що обслуговувала 26 господарств. Освіту він здобув у Вищій партійній школі, до навчального плану якої було введено всі дисципліни Сільгоспакадемії. Вищу партійну школу В.С. Клюй закінчив у 1959 р. Після завершення навчання В.С. Клюя було вибрано першим секретарем райкому партії в Устинівському районі. У 1962–1964 рр. – начальник Бобринецького територіального колгоспно-радгоспного управління сільського господарства. У 1964–1977 рр. був начальником Кіровоградського обласного управління сільського господарства та головою Ради колгоспів області.

В.С. Клюй створив першу в Україні міжгосподарську школу АПК з упровадженням у виробництво досягнень науки та передового досвіду. На базі цієї школи у 1974 р. Міністерство сільського господарства СРСР і УССР провело з керівниками усіх республік й областей Всесоюзний науково-практичний семінар і цей досвід впровадили в усіх областях України та більшості областей СРСР.

У 1977–1989 рр. – заступник завідувача відділу АПК Ради Міністрів України, де відповідав за впровадження у сільське виробництво досягнень НТП, підготовку і перепідготовку кадрів АПК. Упродовж десяти років (1979–1989) був членом наукової ради з проблем науково-технічного і соціально-економічного прогнозування при Президії АН України і Держплані України.

1989–2005 рр. – проректор з навчальної і наукової роботи, а з 2005 р. – професор кафедри інноваційної діяльності в АПК Інституту післядипломного навчання, підвищення кваліфікації керівників і спеціалістів АПК України при Національному університеті біоресурсів і природокористування України.

За розробку нової технології вирощування сільськогосподарських культур у 1983 р. присуджено Державну премію України в галузі науки і техніки. Має більше 100 наукових навчальних праць з питань економічної ефективності сільськогосподарського виробництва, нових індустріальних технологій вирощування сільськогосподарських культур. Одержав три авторські свідоцтва за винаходи у сільському господарстві.

У 2002 р. обрано почесним членом УААН. У 1996–2006 рр. за наказом Міністерства АПК був Головою навчально-методичного об'єднання викладачів навчальних закладів післядипломної освіти АПК. У 2010 р. обрано дійсним членом (академіком) Міжнародної академії екології.

Має 60 бойових і трудових нагород. Нагороджений: орденом «За мужність», трьома орденами Трудового Червоного Прапора, орденом Жовтневої Революції, медалями «Захисник Вітчизни», «Наукова», «За перемогу над Німеччиною у ВВВ 1941–1945 рр.», має 12 золотих, срібних і бронзових медалей ВДНГ СРСР і ВДНГ України; Почесними грамотами Кабінету Міністрів України (2007), Верховної Ради України (2010), відзнакою «Почесний ветеран України» (2009), Почесною відзнакою «Честь і слава Компанієвщини» (2010), «Знаком Пошани» Міністерства оборони (2010). Удостоєний звання почесного ветерана м. Москви (2010). Нагороджений Подякою національної академії аграрних наук (2017).

Присвоєно почесне звання заслуженого працівника сільського господарства України (1987). Лауреат премії «Честь і слава Кіровоградщині» (2007). Полковник запасу, член правління земляцтва Кіровоградщини у Києві. Указом Президента від 9 лютого 2002 р. призначено державну стипендію як видатному діячу освіти.

Указом Президента України № 235/2021 «Про призначення довічних державних стипендій видатним діячам науки» від 11 червня 2021 р. В.С. Клюю призначено довічну державну стипендію для видатних діячів науки.

Упродовж всього трудового шляху В.С. Клюй є активним учасником громадсько-політичної діяльності та ветеранського руху. Шість разів обирався депутатом Кіровоградської обласної ради депутатів трудящих; 13 років був членом Кіровоградського обласного виконавчого комітету; 45 років – членом КПРС. Обирався делегатом III з'їзду колгоспників СРСР і УРСР XXIII і XXIV з'їздів КПРС і України. Брав участь у роботі Пленумів ЦК КПРС і ЦК КП України з питань розвитку сільського господарства.

На громадських засадах В.С. Клюй працював в організації ветеранів України у відділі з виховання молоді, є членом Всеукраїнської громадської організації – підводників, в асоціації військових учених – учасників бойових дій.

КОРОСТАШОВ Олександр Григорович

Почесний член НААН (2001)

Народився 22 січня 1942 р. у с. Камінне Котелевського району Полтавської області.

У 1982 р. закінчив Полтавський сільсько-господарський Інститут за фахом інженер-механік.

О.Г. Коросташов трудову діяльність розпочав у 1955 р. у колгоспі «Маяк» Котелевського району. Працював комбайнером, трактористом, бригадиром. У 1978 р. обраний головою колгоспу імені XV з'їзду ВКП (б) Котелевського району і вивів його в передові в області.

В 1992 р. дане господарство під керівництвом О.Г. Коросташова перетворено в сільгоспспідприємство, а в 2000 р. всі члени реформованого підприємства об'єднали свої земельні та майнові паї для колективного господарювання і обрали його головою правління створеного сільськогосподарського виробничого кооперативу «Батьківщина». За час роботи керівником господарства зарекомендував себе знаючим висококваліфікованим спеціалістом, умілим організатором сільськогосподарського виробництва.

Багато уваги приділяє удосконаленню системи утримання та годівлі худоби, одержанню високих і стабільних урожаїв, впровадженню науки і передового досвіду. В кооперативі з його ініціативи запроваджені енергоресурсозберігаючі технології, комплексна механізація виробничих процесів, повний внутрішньогосподарський розрахунок, чекова форма контролю затрат із стимулюванням за кінцеві результати роботи, комп'ютеризований бухгалтерський облік.

Кооператив сьогодні – це високоорганізоване багатогалузеве господарство на приватній основі молочно-зерно-бурякового напрямку з розвинутим м'ясним тваринництвом. Він є насінгоспом з виробництва репродукційного насіння озимих і ярих зернових культур та першого покоління гібридів кукурудзи, соняшнику. Має племінні ферми великої рогатої худоби української червоно-рябої породи, тонкорунних овець прекос та полтавських глинястих курей. Кооператив виступає засновником СТОВ «Правда», інвестує його діяльність. Створений спеціалізований лісгосподарський підрозділ,

який доглядає ліси на площі 1148,22 га. За 2002–2010 рр. посаджено лісові культури на площі 152 га.

Олександр Григорович успішно розв'язує соціальні питання. За час його роботи побудовано 279 квартир, розвинуто побутово-торговельну і соціально-культурну сфери, малі переробні підприємства. Надається благодійна і спонсорська допомога дитячим і лікувальним закладам, бюджетним організаціям. Проводить велику і постійну роботу з пропаганди досягнень аграрної науки, набутків своєї плідної діяльності. Має численні виступи на зібраннях різних рівнів, по радіо і телебаченню, публікації в наукових періодичних виданнях.

О.Г. Коросташов є співавтором книг, виданих Інститутом аграрної економіки УААН книг. Член національної спілки журналістів України (2003 р.), лауреат обласної премії імені Панаса Мирного (2002 р.). Проводить багатогранну громадську діяльність. Протягом двох скликань (1998–2002 рр.; 2002–2006 рр.) він депутат обласної ради, голова постійної комісії з питань аграрної політики та земельних відносин; депутат Котелевської районної ради, очолював постійну аграрну комісію. Нині – знову депутат Полтавської обласної ради. Обраний до представницьких органів селян району, області, держави (з 1981р. і понині).

Дійсний член (академік) Української академії наук національного прогресу (1992), почесний член НААН (2001) Відділення аграрної економіки і продовольства, почесний професор Полтавської державної аграрної академії (1998). Герой України (2002), заслужений працівник сільського господарства (1989), нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня (1999), двома медалями (1970, 1975). Нагороджений Почесною грамотою Верховної Ради України (2007), трудовою відзнакою «Знак Пошани» Міністерства Аграрної політики України (2007), дипломом «Лідер агропромислового комплексу України – 2009».

Удостоєний найвищої нагороди Фонду Міжнародних премій ордена Миколи Чудотворця (2001). Нагороджений відзнаками Української Православної церкви: орденом «Почесний хрест» (2003); орденом «За патріотизм» II ступеня (2004); орденом Преподобного Нестора Літописця III ступеня (2007). Міжнародний академічний рейтинг «Золота фортуна» нагородив медаллю «Народна шана за благородну діяльність» (2009). Занесений до Книги Пошани Полтавської обласної ради (2003). Йому присвоєно звання «Почесний громадянин смт Котельви» (2002). Нагороджений Почесною грамотою організації ветеранів України (2009).

Під його опікою в кооперативі створений народний музей історії господарства, працюють два народних самодіяльних колективи: фольклорний ансамбль «Надвечір'я» та «Козаки з «Батьківщини», а також новостворений колектив «Дивоцвіт». Надає перевагу історичній, мемуарній літературі, всіляко сприяє розвитку фізкультури і спорту, сам бере участь у волейбольній команді.

КУДЛАЙ Іван Миколайович

Почесний член НААН (2020)

Народився 21 травня 1955 р. у с. Припутні Ічнянського району Чернігівської області.

У 1977 р. закінчив Українську сільськогосподарську академію за спеціальністю зоотехнія.

Трудова діяльність: 1977–1981 рр. – головний зоотехнік на підприємствах Чернігівської області; 1983–1985 рр. – заступник директора з виробництва Держплемзаводу «Білореченський» у Чернігівській області; 1985–1997 рр. (з перервою) – головний зоотехнік ТВД «Терезине»; 1993–1997 рр. – директор МП «Еліта» в Київській області; 1997–2010 рр. – голова правління ТВД «Терезине»; з 2010 р. очолює підприємство «Терезине».

У 2013 р. відкрив перший на Білоцерківщині роботизований молочно-товарний комплекс. У 1997 р. отримав ступінь кандидата сільськогосподарських наук, захистивши дисертацію на тему: «Молочна продуктивність і технологічні якості первісток різних генотипів, вирощених при помірному і підвищеному рівнях годівлі».

У 2011 р. захистив дисертацію на тему: «Наукове обґрунтування, робота та зоотехнічна оцінка енергетично збалансованого і екологічно безпечного біотехнологічного комплексу з виробництва молока» та отримав ступінь доктора сільськогосподарських наук.

Наукові дослідження пов'язані з обґрунтуванням енергоощадних та екологічно безпечних технологій виробництва молока в сучасних умовах ведення молочного скотарства та створенням високопродуктивного стада молочних порід великої рогатої худоби.

Депутат Київської обласної ради VI скликання. Член політичної партії Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина».

Нагороди: отримав Почесну грамоту Кабінету Міністрів України (2004); відзнака «Знак Пошани» Міністерства аграрної політики України (2005).

МИХАЙЛЕНКО Микола Кирилович

Почесний член НААН (2007)

Народився 14 серпня 1951 р. у с. Кишин Олевського району Житомирської області.

Закінчив Київський автодорожний інститут у 1978 р. за фахом інженер-механік.

Трудову діяльність розпочав у 1972 р. водієм усіх видів автомобільного транспорту в Уманському автопідприємстві № 23112 Черкаської області. На цьому підприємстві пройшов шлях від водія до керівника виробничо-технічного відділу. У 1978–1980 рр. працював на посаді головного інженера Немирівського АТП № 10173 Вінницької області; 1980–1985 рр. – інструктор промисловотранспортного відділу Немирівського районного комітету партії Вінницької області. У 1985 р. було призначено на посаду директора Брацлавського дослідного спеціалізованого заводу. У 1994 р. Брацлавський дослідний завод реорганізовано у ВАТ «Брацлав». У 1995 р. обрано на посаду Голови правління ВАТ «Брацлав».

Обрано почесним членом УААН Відділення землеробства, меліорації і механізації (2007).

Є автором 3 наукових винаходів. Має нагороди та звання: почесне звання заслуженого машинобудівника України (1994), орден «За заслуги» III ступеня (1999), лауреат Державної премії в галузі науки та техніки за 2000 рік, Грамоту Верховної Ради України «За заслуги перед українським народом» (2002), грамоту «Кращий роботодавець року» (2002), «Знаком Пошани» Міністерства праці та соціальної політики України (2008).

МОРГУН Володимир Васильович

Почесний член НААН (2020)

Народився 10 березня 1938 р. у с. Новоселиця Чигиринського району Черкаської області.

У 1958 р. закінчив Знам'янський сільськогосподарський технікум (агрономія); у 1963 р. – агрономічний факультет Української сільськогосподарської академії за фахом вчений агроном. За відмінні успіхи в навчанні був удостоєний стипендії ім. В.І. Леніна. У 1964–1967 рр. навчався в аспірантурі кафедри селекції і насінництва Української сільськогосподарської академії; кандидатська дисертація на тему: «Генетико-селекційні основи створення і використання самозапильних ліній кукурудзи в умовах Полісся і Лісостепу України» (1967); докторська дисертація на тему: «Експериментальний мутагенез і його використання в селекції кукурудзи» (1980).

З 1958 р. – бригадир-рілник радгоспу «ІІІ решающий» Кіровоградської області; 1963–1964 рр. – головний агроном колгоспу імені Ілліча Київської області; 1967–1968 рр. – молодший науковий працівник відділу експериментального мутагенезу Інституту ботаніки АНУ; 1968–1973 рр. – молодший науковий працівник сектору молекулярної біології та генетики, старший науковий працівник Інституту мікробіології і вірусології АНУ; 1973–1974 рр. – старший науковий працівник; 1974 р. – завідувач відділу експериментального мутагенезу АНУ Інституту молекулярної біології і генетики АНУ; 1986 р. – директор Інституту фізіології рослин і генетики АНУ.

Головний напрям досліджень В.В. Моргуна – генетичне поліпшення найважливіших для України сільськогосподарських культур – пшениці та кукурудзи. Він розвинув теорію індукованої мутаційної мінливості та обґрунтував новий напрям генетичного поліпшення рослин – мутаційну селекцію. Ученому належить пріоритет у встановленні мутаційної активності низки хімічних речовин і фізичних чинників, у тому числі й фак-

торів навколишнього середовища. Він розкрив генетичну природу мутацій, створив унікальні форми рослин, які ознаменували розвиток окремих напрямів генетико-селекційних досліджень. Загального визнання набули праці В.В. Моргуна з питань теорії і методів гетерозисної селекції кукурудзи, створення нового типу напівкарликових сортів пшениці озимої, які поклали початок «зеленій революції» в Україні. Йому належить першість у розробленні методів практичного використання індукованих мутантів, а також у розвитку наукових основ насінництва мутантних сортів сільськогосподарських культур. Він виконав унікальні дослідження, пов'язані з генетичною загрозою, що виникла внаслідок аварії на ЧАЕС.

Автор 86 сортів і гібридів різних культур, занесених до Державного реєстру сортів рослин України. Автор понад 460 наукових публікацій, 102 авторських свідоцтв і патентів, а серед його учнів 6 докторів і 14 кандидатів наук.

Головний редактор журналу «Фізіологія і біохімія культурних рослин», наукових видань «Генетика і селекція в Україні на межі тисячоліть», «Фізіологія рослин в Україні на межі тисячоліть», «Живлення рослин: теорія і практика», перекладного видання «Применение физиологии в селекции пшеницы».

Член Комітету з Державних премій України в галузі науки і техніки (з 1993); член Міжвідомчої ради з питань новітніх біотехнологій (з 2001); президент (1988–2003), почесний президент Українського товариства генетиків і селекціонерів ім. М. Вавилова; президент Українського товариства фізіологів рослин. Заступник голови експертної ради Державної комісії України з сортовипробовування і охорони сортів рослин.

Заслужений діяч науки і техніки України (1998), кращий винахідник сільського господарства СРСР та УРСР, кращий винахідник АН УРСР, винахідник року НАНУ (2004), лауреат Державної премії УРСР в галузі науки і техніки (1982), лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки (1997), лауреат Державної премії СРСР (1986), лауреат премії імені В. Юр'єва НАН України (1993), лауреат премії президентів АН України, Білорусі, Молдови (2002) та ін.

МОТОРНИЙ
Дмитро
Костянтинович
(1927–2018)

Почесний член НААН (2001)

Народився 2 листопада 1927 р. у с. Розянчина Бобринецького району Кіровоградської області.

У 1944–1948 рр. працював у радгоспі ім. Карла Маркса трактористом, шофером; 1948–1952 рр. – студент Херсонського суднобудівного технікуму, після закінчення якого працював на Херсонському суднобудівному заводі, а в 1953 р. на заклик держави поїхав добровільно працювати у село, у найвіддаленішу від Херсона і найвідсталішу Ушкальську МТС. Чотири роки в МТС працював завідувачем майстернею; 1957–1959 рр. навчався на спеціальному факультеті Мелітопольського інституту механізації та електрифікації сільського господарства, де отримав спеціальність інженера-механіка; 1959–1963 рр. після закінчення інституту, підтримуючи заклик київських інженерів, дав згоду працювати головним інженером колгоспу імені Кірова Білозерського району Херсонської області.

У 1963 р. обрано головою колгоспу. У 1990–1997 рр. у господарстві проведено реформування і створено приватноорендний кооператив «Зоря», а його обрано головою ради кооперативу «Зоря», в якому працював все подальше життя.

Фінансове забезпечення було лише за рахунок виробничих показників, силами колгоспної будівельної бригади без кредитів та бюджетного фінансування. Держава не компенсувала за соцкультпобут жодної копійки. Все фінансувалося за результатами високої культури землеробства і тваринництва, широкого впровадження у виробництво досягнень науки і передового досвіду, удосконалення технології, організації науково обґрунтованої оплати праці.

Господарство розташовано у зоні ризикованого землеробства. Без зрошуваних земель не можна було і думати про високі виробничі показники. Маючи 1660 га державного зрошення, знаючи ціну зрошуваних земель,

колгосп за свої кошти і власними силами додав ще 2500 га. Це сприяло отриманню рекордної урожайності: зернових – 60–65 ц/га, пшениці – 70–74, кукурудзи – 114, томатів на площі 200 га по 924, буряків кормових на площі 40 га по 2563 ц/га. Рекордний показник для корів червоної степової породи від 1600 корів по 5108 кг молока. Рентабельність по колгоспу 95 %, чистого прибутку з гектара сільськогосподарських угідь 1000 крб, це більше 5 млн крб за рік.

У кооперативі створено групу «Пошук», сформовану із кмітливих раціоналізаторів, яких очолював Д.К. Моторний. Усі раціональні пропозиції обговорював і затверджував на засіданні групи «Пошук». За комплекс розробок з механізації виробничих процесів, скорочення річних робіт, технології приготування кормів і механізації переробки овочевих культур Дмитра Моторного нагороджено Дипломом лауреата республіканської премії ім. В.К. Семінського.

У державному реєстрі винаходів СРСР за № 1794397 на його ім'я зареєстровано авторське свідоцтво на «Обладнання для подрібнення грубих кормів».

Рада кооперативу постійно прагне підвищення життєвого рівня членів кооперативу. Відпрацьовано питання забезпечення картоплею, кожного дня можна отримати свіжий хліб у магазині, що біля пекарні, за пільговими цінами продається молоко, мука, м'ясо, олія.

Щороку проводився Регіональний фестиваль хорових колективів «Чорнобаївський заспів». У 2011 р. проведено 14-й за участю 6 областей України. Працюють 8 гуртків художньої самодіяльності. Гімном фестивалю є пісня «Покохайте поле», слова і музику якої написав Дмитро Костянтинович. На території села чотири спортивних зали, стадіон з поливними газонами. Серед спортсменів 7 майстрів спорту та 18 кандидатів у майстри спорту, працює футбольний клуб «Колос», багато молоді мають спортивні розряди.

Д.К. Моторний – двічі Герой Соціалістичної Праці, Герой України, з 2001 р. обраний почесним членом УААН Відділення регіональних центрів наукового забезпечення агропромислового виробництва.

Помер 31 липня 2018 р.

НАЙДЬОНОВА
Віра
Опанасівна
(1948–2016)

Почесний член НААН (2002)

Народилася 5 серпня 1948 р. у с. Заозерне Каховського району Херсонської області.

У 1975–1980 рр. навчалася у Київському інституті народного господарства, отримала фах економіста. З 1966 по 1968 р. працювала рахівником-касиrom Тавричанської сільської ради Каховського району Херсонської області. У 1968–1969 рр. – начальник відділення зв’язку с. Тавричанка. У 1969 р. обрана секретарем виконкому Тавричанської сільської ради народних депутатів. На цій посаді Віра Опанасівна перебувала до 1981 р. Протягом 1981–1984 рр. – голова виконкому цієї сільради. Упродовж 1984–1985 рр. – секретар парткому радгоспу «Асканійський» Каховського району Херсонської області.

У 1985 р. обіймала посаду директора цього радгоспу, який з 1991 р. перейменовано в дослідне господарство «Асканійське» та підпорядковано Українській академії аграрних наук. У 2001 р. призначена генеральним директором Державного науково-виробничого об’єднання південного регіону «Асканійське Руно», в яке ввійшло і дослідне господарство «Асканійське», а у 2008 р. – на посаду директора новоствореної наукової установи – «Асканійська державна сільськогосподарська дослідна станція» УААН та виконуючим обов’язки директора ДПДГ «Асканійське». Найдйонова Віра Опанасівна – почесний член УААН з 2002 р. Відділення регіональних центрів наукового забезпечення агропромислового виробництва, заслужений працівник сільського господарства України, почесний професор Херсонського державного аграрного університету, відмінник освіти України.

Має державні нагороди України: ордени княгині Ольги III (1999) і II ступенів (2001), Святої Великомучениці Варвари (2000), медаль Святого Преподобного Сергія Радонезького (2000), орден за церковні заслуги ім. Князя

Володимира II ступеня (2001), Святого Рівноапостольного Великого князя Володимира III ступеня (2002), Святої Анни (2008), Нестора Літописця, відзнаку Комітету Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю та корупцією – «Честь, мужність, закон» (2009).

Була депутатом Херсонської обласної ради V скликання, голова ради сільськогосподарських підприємств Херсонської області. Дослідне господарство «Асканійське» під керівництвом В.О. Найдьонової стало лідером серед агропідприємств Херсонської області і провідним господарством у мережі Національної академії аграрних наук України. Підприємство має численні нагороди і відзнаки Міністерства аграрної політики України, Національної академії аграрних наук України, всеукраїнських конкурсів «100 кращих товарів року», міжнародних виставок «Агро–2008», «Агро–2009», «Агро–2010». Неабияку увагу Віра Опанасівна приділяла розвитку освіти, медицини, культури та спорту в рідному селі.

Померла 30 квітня 2016 р.

НОВІКОВ Геннадій Володимирович

Почесний член НААН (2020)

Народився 17 червня 1963 р. у смт Новоолексіївка Генічеського району Херсонської області.

У 1989 р. здобув вищу освіту, закінчивши Мелітопольський інститут механізації та електрифікації сільського господарства за фахом електрифікація сільського господарства. У 1997 р. закінчив Запорізьку інженерну академію (облік і аудит).

Свою трудову діяльність розпочав у 1989 р. головним інженером-енергетиком у колективному сільськогосподарському підприємстві «Промінь» Якимівського району Запорізької області. Через п'ять років у лютому 1995 р. обрали головою сільськогосподарського підприємства «Промінь».

Він створив перше приватне сільськогосподарське підприємство «Аскон».

Завдяки наполегливій праці керівника у 2001 р. сумісним наказом Міністерства Аграрної політики України та Національної Академії Наук № 37 від 17.06.2001 року приватне підприємство «Аскон» затверджено базовим господарством Київського інституту фізіології рослин і генетики та отримало статус елітного насінневого господарства, яке має право займатися вирощуванням насіння зернових культур, соняшнику, багаторічних трав, буряку цукрового та кормового і розширити ринки збуту виробленої продукції, тобто підприємство отримало можливість продавати насінневу продукцію не тільки сільгоспвиробникам, а й співпрацювати з Державним Насінневим Фондом України.

З серпня 2005 по березень 2006 р. Геннадій Володимирович був обраний головою Якимівської районної ради, з 2000–2008 рр. обирався депутатом Якимівської районної ради Запорізької області двох скликань.

У 2009 р. за високі досягнення у розвитку вітчизняного насінництва та селекції рослин сільськогосподарського призначення, впровадження у

сільське господарство сучасних високоефективних передових інтенсивних технологій вирощування сільськогосподарських культур, розширення ринків збуту сільськогосподарської продукції, розвиток соціальної сфери на селі Новіков Геннадій Володимирович відзначений державною нагородою – орденом «За заслуги» III ступеня.

У 2010 р. обрано головою Громадської спілки «Аграрний союз України». Приймає активну участь у здійсненні реформ в аграрному секторі економіки та громадському житті.

У 2017 р. Г.В. Новіков захистив дисертацію за спеціальністю електро-технічні комплекси та системи і здобув науковий ступінь кандидата технічних наук.

У 2020 р. обраний членом Національної академії аграрних наук України.

ПАЧЕВСЬКИЙ
Анатолій
Мартинович
(1939–2017)

Почесний член НААН (2007)

Народився 31 серпня 1939 р. у с. Борсків Тиврівського району Вінницької області.

Після закінчення у 1957 р. Корделівської середньої школи Калинівського району Вінницької області працював завідувачем тваринництва місцевого колгоспу с. Радівка. У 1960 р. вступив до Української сільськогосподарської академії на факультет механізації сільського господарства, яку закінчив у 1965 р. з дипломом інженера-механіка сільського господарства. Працював у місцевому колгоспі с. Радівка інженером-механіком і за суміщництвом – секретарем парторганізації. З 1969 по 1976 р. був на посаді голови колгоспу «Більшовик» с. Дружного Калинівського району. З 1976 р. – головний інженер, з 1986 по 1990 р. – секретар парткому, з 1990 р. – голова колгоспу «Росія» с. Радівка. У 1992 р. обраний головою КСП «Росія». З 2000 р. – голова приватно-орендного сільськогосподарського підприємства «Радівське», а з 2005 р. – директор приватного підприємства «Радівське» з виробництва сільськогосподарської продукції.

Під керівництвом А.М. Пачевського господарство працює прибутково. Його досвід вирощування високих урожаїв зернових, кукурудзи, буряків цукрових, племінного молодняка чорно-рябої молочної породи великої рогатої худоби та високих надоїв, а також висококласного насіння зернових культур переймають не лише сусіди, а й їдуть за досвідом із багатьох інших областей України. Впроваджує найбільш високоврожайні сорти перспективних культур, застосовує передові технології, оптимальні строки і дози внесення органічних та мінеральних добрив, інтегровані системи захисту від бур'янів, шкідників і хвороб усіх культур. У підприємстві розвинуто переробну промисловість: млин сортового помелу зерна на борошно, цехи з переробки зернових культур на крупу, їдальня, пекарня, макаронний і кондитерський цехи, пилорама, столярна майстерня.

А.М. Пачевський нагороджений орденами Дружби народів (1986), Ярослава Мудрого V ступеня (1999), Святого Володимира (2001) та медалями. У 1985 р. йому присвоєно звання заслуженого раціоналізатора України, неодноразово нагороджувався відзнаками «Відмінник раціоналізації та винахідництва» як України, так і Радянського Союзу. У 1998 р. присвоєно звання «Кращий за професією» серед керівників господарств України, з 1998 р. – член Спілки журналістів України. У 2002 р. присвоєно звання Героя України, у 2003 р. за Міжнародним академічним рейтингом популярності – «Золоту фортуна». Нагороджений орденом «За трудові досягнення» IV ступеня; у 2004 р. від Міністерства культури і мистецтв України отримав Почесну відзнаку «За досягнення в розвитку культури і мистецтв».

Обраний почесним членом УААН у 2007 р. Відділення землеробства, меліорації і механізації.

За низку публіцистичних статей та публіцистично-філософську книгу «Філософія успіху» визнаний лауреатом Міжнародної премії ім. Г. Сковороди із врученням диплома та нагрудної відзнаки (2010).

Був депутатом Вінницької обласної ради I–II, IV–V скликань, депутатом Калинівської районної ради III скликання Вінницької області, головою Всеукраїнської партії «Діти війни» та Громадської організації «Діти війни».

Про життя і діяльність А.М. Пачевського видано низку публікацій.
Помер 30 серпня 2017 р.

ПЛЮТИНСЬКИЙ Володимир Антонович

(1927–2009)

Почесний член НААН (2001)

Народився 4 травня 1927 р. у с. Борисів Ізяславського району Хмельницької області.

У 1964 р. закінчив Дубнівський сільськогосподарський технікум, у 1978 р. – Львівський сільськогосподарський інститут за спеціальністю економіка і організація сільського господарства.

Трудову діяльність розпочав у 1942 р. лісорубом Ізяславського лісгоспу.

З березня 1943 по травень 1944 р. був розвідником партизанського загону з'єднання С.А. Олексенка. Після одужання (поранений у 1944 р.), у липні 1944 р., призначений інструктором Плуженського райкому комсомолу, а згодом обраний головою колгоспу «Жовтень» Волочиського району Кам'янець-Подільської області. Упродовж 1947–1951 рр. – голова Клеванської артїлі «Коопхім». У січні 1951 р. В.А. Плютинського обрано головою колгоспу ім. Ворошилова Клеванського району Рівненської області. На базі цього господарства у 1987 р. було створено агрофірму «Зоря», головою якої і працював Володимир Антонович по 1998 р. З 1998 р. – голова ЗАР «АПК «Зоря», а з квітня – почесний голова.

У господарстві «Зоря» за ініціативи В.А. Плютинського разом з американською фірмою «Піонер» зведено завод з виробництва насіння ранньостиглих гібридів кукурудзи. Агрокорпорація стала базовим господарством у проведенні науково-практичних конференцій з питань вирощування кукурудзи, застосування нових агротехнологій у господарстві.

Володимир Антонович обирався депутатом Верховної Ради УРСР VII–XI скликань, народним депутатом і членом Верховної Ради СРСР, членом Президії Верховної Ради УРСР (1998–2005) – народний депутат України III–IV скликань.

Він двічі Герой Соціалістичної Праці, заслужений працівник сільського господарства УРСР, почесний член УААН з 2001 р.

Помер 14 вересня 2009 р.

ПОРОШЕНКО

Олексій
Іванович

(1936–2020)

Почесний член НААН (2012)

Народився 11 червня 1936 р. у с. Саф'яни Ізмаїльського жудеца Королівства Румунія.

У 1959 р. закінчив Львівський сільськогосподарський інститут. Трудову діяльність почав з інженера Держтехнагляду в Болграді Одеської області. З 1962 р. – головний інженер Болградського районного об'єднання сільгосптехніки.

У 1974–1983 рр. – директор Бендерського дослідницького експериментально-ремонтного заводу; з 1983 р. – начальник спеціалізованої пересувної механізованої колони (СПМК-7) тресту «Молдсільгоспмонтаж»; з 1992 р. – заступник генерального директора АТ «Біржовий дім «Україна», з 1993 р. – заступник генерального директора ЗАТ «Український промислово-інвестиційний концерн»; з 1998 р. – генеральний директор концерну Укрпромінвест; з 2005 р. – керівник ПАТ ЗНКІФ «Прайм Ессетс Кепітал»; у 2006–2010 рр. – депутат Вінницької обласної ради від партії «Наша Україна», Член постійної комісії з питань агропромислового комплексу.

На виборах до Вінницької обласної ради 2010 р. пройшов за списком «Української партії «Єдність».

У 2012 р. бізнесмен потрапив у список 20 найуспішніших аграріїв України, де він посів дев'яте місце.

За сумлінну роботу та високі досягнення у сільськогосподарському виробництві Олексія Івановича Порошенка нагороджено орденами князя Ярослава Мудрого V ст. (2007), «Знак Пошани». Присвоєно звання Герой України із врученням ордена Держави (2009) – за визначні особисті заслуги перед Українською державою у розвитку агропромислового комплексу, запровадження сучасних технологій вирощування сільськогосподарських культур. Нагороджений медаллю «За трудову відзнаку». Заслужений працівник сільського господарства України (2001).

Помер 16 червня 2020 р.

РЯБЕНКО
Володимир
Дмитрович

Почесний член НААН (2010)

Народився 7 вересня 1941 р. у с. Гута Селищанська Корсунь-Шевченківського району Черкаської області.

Упродовж 1956–1960 рр. навчався у Звенигородському сільськогосподарському технікумі за спеціальністю агрономія. У 1970 р. закінчив Костромський сільськогосподарський інститут за фахом учений агроном.

У 1960–1961 рр. працював помічником бригадира та агрономом колгоспу на Полтавщині; 1964–1965 рр. – агрономом-рільником Іванківського цукрокомбінату Маньківського району Черкаської області; 1970–1972 рр. – головний агроном районного управління сільського господарства Макарівського райвиконкому Костромської області; 1972–1973 рр. – головний агроном тепличного комбінату колгоспу «Радянська Україна» Черкаського району; 1973–974 рр. – інструктор оргвідділу Черкаського райкому партії; 1974–1985 рр. – голова Черкаського райкому профспілки працівників сільського господарства; з 1985 р. – директор сільськогосподарського підприємства «РВД-Агро».

Працюючи понад 25 років на посаді керівника господарства, в творчих пошуках і на основі досягнень аграрної науки створив модель агроформування ринкового типу. Очолюване ним підприємство є базовим агроформуванням регіонального Центру наукового забезпечення АПК Черкаської області. Щороку тут розміщуються демонстраційні технологічні полігони з культури ведення землеробства і зональних технологій вирощування сільськогосподарських культур, заготівлі та зберігання кормів. Тваринницька ферма є зразковою із селекційної роботи, питань вирощування молодняка, формування стада та використання українських червоно-рябої та чорно-рябої молочних порід великої рогатої худоби. Діє племінний репродуктор із розведення свиней великої білої породи. Господарство творчо співпрацює з провідними науково-дослідними установами НААН: Черкаською

дослідною станцією біоресурсів НААН, Селекційно-генетичним інститутом, ННЦ «Інститут землеробства», Інститутом кормів і сільського господарства Поділля НААН, Миронівським інститутом пшениці імені В.М. Ресла.

За безпосередньою участю В.Д. Рябенка на підприємстві спільно з Черкаською дослідною станцією біоресурсів НААН розроблена і діє програма вирощування поголів'я молочної худоби, збалансованої її годівлі та утримання. Запроваджено європейську технологію утримання, доїння, годівлі великої рогатої худоби та технологію вирощування свиней. Вирощування високопродуктивного молочного стада і свиней здійснюється з урахуванням рекомендацій науковців і передового досвіду. Завдяки використанню плідників зарубіжної селекції створено високий генетичний потенціал молочного стада. Усе поголів'я класу еліта-рекорд та еліта. Підприємству присвоєно статус племінного заводу з розведення великої рогатої худоби українських червоно-рябої і чорно-рябої порід, видано ліцензію на реалізацію молодняку. СПП «РВД-Агро» – член Асоціації виробників молока, постійний учасник міжнародних, всеукраїнських та обласних виставок-ярмарків, незмінно відзначається на них почесними дипломами та медалями.

За видатні заслуги у галузі аграрного виробництва присвоєно звання заслуженого працівника сільського господарства України (2000), нагороджено орденом «За заслуги» III ступеня (2007).

Почесним членом НААН Відділення зоотехнії обрано у 2010 р.

В.Д. Рябенко – активний громадський та політичний діяч. У 1982–2004 рр. був депутатом Черкаської районної ради.

СЕРГІЄНКО
Олексій
Іванович
(1930–2011)

Почесний член НААН (2010)

Народився 13 травня 1930 р. у с. Дідковичі Коростенського району Житомирської області.

У 1953 р. закінчив ветеринарний факультет Львівського зооветеринарного інституту за спеціальністю ветеринарія. Після закінчення інституту з 1953 по 1959 р. працював у Винниківському районі Львівської області на посадах завідувача Винниківською центральною зооветдільницею, старшого ветлікаря МТС, головного ветлікаря району; у 1959 р. був завідувачем Львівської міської ветеринарної лікарні.

У 1960 р. призначений головним ветлікарем Новояричівського району Львівської області, а у 1961 р. – директором Львівської обласної ветеринарно-бактеріологічної лабораторії. У 1962 р. – начальник ветеринарного відділу, у 1963–1970 рр. – заступник начальника обласного управління виробництва і заготівлі сільськогосподарських продуктів. Упродовж 1970–1974 рр. – завідувач сільськогосподарського відділу Львівського обкому Компартії України; з 1974 по 1984 р. – перший заступник голови Львівського облвиконкому.

У 1984–1992 рр. – завідувач Західно-Української зональної наукової контрольної лабораторії, директор Українського філіалу Всесоюзного державного науково-дослідного контрольного інституту ветеринарних препаратів. У 1992–1993 рр. – директор Державного науково-дослідного контрольного інституту ветеринарних препаратів та кормових добавок. З 1993 р. працював в Інституті на посаді головного наукового співробітника.

У 1960 р. вступив до заочної аспірантури при Науково-дослідному інституті землеробства і тваринництва західного регіону України.

У 1965 р. у Львівському зооветеринарному інституті захистив дисертацію кандидата ветеринарних наук на тему: «Некоторые вопросы

позвищення оплодотворямости коров и телок черно-пестрого скота Львовской области», а у 1983 р. у Всесоюзному науково-дослідному інституті незаразних хвороб сільськогосподарських тварин (м. Воронеж) – докторську дисертацію на тему: «Интенсификация воспроизводства крупного рогатого скота».

Учене звання професора присвоєно у 1991 р.

Наукова діяльність О.І. Сергієнка стосується розробки та впровадження у виробництво нових методів біотехнології і відтворення великої рогатої худоби.

Ним проведено багаторічні детальні клінічні, фізіологічні, біохімічні, гормональні дослідження корів і телиць при повноцінних та неповноцінних статевих циклах, вивчено ефективність штучного осіменіння корів і телиць залежно від методів, кратності введення сперми.

На основі вивчення гормонів – гонадостимуляторів у сироватці крові жеребних кобил визначено оптимальний час отримання крові кобил для виробництва удосконаленої СЖК і більш ефективного препарату «Гравогормон». Розроблено теоретичні основи акушерсько-гінекологічної диспансеризації молочного поголів'я великої рогатої худоби та поточно-цехову систему відтворення стада як складника потоково-цехової системи виробництва молока. Значний обсяг робіт проведено з удосконалення методу трансплантації ембріонів у великої рогатої худоби, нових методів контролю препаратів сироватки, зокрема ФССД та сироватки крові північних оленів при культивуванні ембріонів великої рогатої худоби.

Ним уперше модифіковано й адаптовано методи дослідження ранньої діагностики тільності корів радіоімунним та імуноферментним методами. Він є автором цілої низки фармакологічних препаратів для лікування ендометритів, маститів і санації сперми бугаїв.

Був членом спеціалізованої вченої ради із захисту дисертацій у Львівському національному університеті ветеринарної медицини та біотехнологій ім. С.З. Гжицького. Опублікував понад 230 наукових праць, у тому числі 5 монографій, 15 авторських свідоцтв та 6 патентів. Підготував 5 кандидатів наук.

Обраний почесним членом НААН у 2010 р.

Нагороджений трьома орденами Трудового Червоного Прапора (1971, 1972, 1976), орденом «Знак Пошани» (1966), Почесною Грамотою Президії Верховної Ради України (1980), заслужений діяч науки і техніки України (1990).

Помер 28 вересня 2011 р.

СІЛЕЦЬКИЙ
Віктор
Петрович
(1950–2018)

Почесний член НААН (2007)

Народився 7 січня 1950 р. у смт Білозерка Херсонської області.

У 1976 р. закінчив Херсонський сільськогосподарський інститут ім. О.Д. Цюрупі за спеціальністю агрономія.

Свою трудову діяльність розпочав у 1967 р. вчителем Федорівської восьмирічної школи в Білозерському районі. З 1970 р. почав працювати агрономом у радгоспі «Білозерський», у 1978 р. призначений на посаду головного агронома, а з квітня 1979 р. – директора радгоспу-заводу «Білозерський», (агрофірма радгосп «Білозерський»). Протягом його перебування на посаді директора постійно впроваджуються у виробництво нові прогресивні, передові технології, досягнення української та зарубіжної науки з вирощування сільськогосподарських культур: виноградних саджанців, винограду, плодів, ягід.

За свою трудову діяльність неодноразово обирався депутатом обласної і районної рад у Херсонській області.

За вагомий внесок у розвиток аграрної науки і освіти у 1998 р. присвоєно звання почесного професора Херсонського державного аграрного університету.

У 2003 р. у Херсонському державному аграрному університеті захистив кандидатську дисертацію на тему: «Ефективність вирощування озимої пшениці за якими капустяними культурами на зрошуваних землях Півдня України». У 2007 р. присвоєно звання доктора філософії.

У 2008 р. присвоєно почесне звання професора кафедри економіки та менеджменту Міжнародного слов'янського університету (м. Харків).

Опубліковано 24 наукові публікації з питань економічної ефективності сільськогосподарського виробництва нових індустріальних технологій вирощування сільськогосподарських культур, є власником чотирьох патентів Держдепартаменту України на винахід.

Обраний 2004 р. дійсним членом (академіком) Української академії аграрних наук. Почесним членом УААН Відділення рослинництва обрано у 2007 р.

У 1998 р. присвоєно почесне звання заслуженого працівника сільського господарства України.

Має нагороди: ордени «Знак Пошани» (1986), Жовтневої революції (1991), заслужений працівник сільського господарства України (1998), Герой України (2003). Віктору Петровичу присвоєно низку інших нагород та звань. Зокрема, за вагомий внесок у створення достойного міжнародного іміджу України він став номінантом видавництва «Золота книга ділової еліти України» – 2000 р., нагороджений дипломом «Золотий Борисфен–2000» у номінації «Кращий працівник сільського господарства», нагороджений дипломом лауреата рейтингу програми «Золота фортуна–2000», Почесною грамотою у Всеукраїнському конкурсі на звання кращого роботодавця року серед підприємств Херсонської області (2001). Лауреат загальнонаціональної програми Людина року–2004 у номінації аграрій року–2004. За рішенням експертної ради міжнародної програми «Лідери ХХІ сторіччя» удостоєний звання ділової людини України – 2005 р., нагороджений Золотою медаллю Л.С. Голіцина – 2005 р., за вдосконалення нових технологій виробництва якісної продукції нагороджений дипломом «Лідер харчової та переробної промисловості – 2005» і пам'ятним знаком. У номінації «Державний керівник року» нагороджений відзнакою Національного бізнес-рейтингу – «Статус – нагорода «Професіонал галузі»; Міністерством аграрної політики та Комітетом Верховної Ради України з питань агрополітики та земельних відносин нагороджений відзнакою «Лідер галузі»; за вагомий внесок у розвиток зовнішньоекономічних зв'язків України, професійне керівництво підприємством нагороджений орденом «За заслуги у професійній діяльності».

Помер 21 грудня 2018 р.

СКОЦИК Віталій Євстафійович

Почесний член НААН (2010)

Народився 15 березня 1972 р. у с. Симонів Гощанського району Рівненської області.

У 1989 р. вступив до Української сільськогосподарської академії, яку закінчив у 1994 р. Одночасно навчався в університеті Пурд'ю, штат Індіана (США). Отримав ступінь кандидата сільськогосподарських наук (1998) та доктора економіки (2003).

Перший в Україні доктор наук у галузі стратегічного менеджменту. Почесний професор Харківського політехнічного університету (2008) та почесний член НААН Відділення аграрної економіки і продовольства (2010).

Трудову діяльність розпочав у колгоспі ім. Леніна Гощанського району Рівненської області, продовживши її на керівних посадах у США, Великій Британії та Україні.

У 1997–2000 рр. працює в Україні на посаді технічного директора ТОВ «АМАКО Україна»; 2000–2002 рр. – директор з продажу та маркетингу в країнах СНД; 2002–2009 рр. – генеральний директор компанії АМАКО, з 2009 р. – голова наглядової ради групи компаній АМАКО. З 2009 р. і понині – головний виконавчий директор групи компаній «Лендком», яку визнано кращою в Україні.

Почесний громадянин США (1992) та кращій менеджер Великої Британії (1996).

У 2010 р. обраний почесним членом Відділення аграрної економіки і продовольства Національної академії аграрних наук України.

Нагороджений «Знаком Пошани», орденом «За заслуги» III ступеня.

Член Ради Всеукраїнського союзу сільськогосподарських підприємств, з 2005 р. – заступник голови Аграрного союзу України з питань технічного і технологічного оновлення галузі й енергозберігаючих технологій та відновлювальних джерел енергії.

У 2015 р. обраний головою Аграрної партії України.

СЛАУТА Віктор Андрійович

Почесний член НААН (2020)

Народився 2 січня 1952 р. у с. Закитне Краснолиманського району Донецької області.

У 1973 р. закінчив Харківський сільськогосподарський інститут ім. Докучаєва за фахом агроном.

Трудовий шлях В.А. Слаута розпочав відразу після закінчення ВНЗ у 1973 р. у радгоспі «Комуніст» (Краснолиманський район), де він очолював польову бригаду. У 1974 р. – головний агроном в колгоспі імені Жданова (Краснолиманський район); 1978–1980 рр. – голова правління в колгоспі «Росія» (с. Торське Краснолиманського району); 1980–1984 рр. працював у Краснолиманському місцевому комітеті КПУ на посаді другого секретаря; 1984–1988 рр. – голова Краснолиманського місцевого виконавчого комітету; 1988–1989 рр. – заступник голови, перший заступник голови агропромислового комітету Донецької області.

У 1989–1990 рр. – завідувач аграрного відділу Донецького обласного комітету КПУ; 1990–1992 рр. – перший заступник голови Донецького облвиконкому народних депутатів; 1992–1994 рр. – заступник голови Донецької обласної державної адміністрації; 1994–1996 рр. – генеральний директор ПО «Елеваторзернопром»; 1996–1997 рр. – директор Донецького представництва ДАК «Хліб України»; 1997–2002 рр. – заступник голови з питань агропромислового комплексу, виробництва товарів народного споживання, торгівлі та сфери послуг Донецької облдержадміністрації.

У 1999 р. в Харківському державному університеті захистив кандидатську дисертацію на тему: «Економічні проблеми розвитку зернового господарства області: ефективність, стійкість, циклічність (на матеріалах Донецької області)» було присвоєно науковий ступінь кандидата економічних наук.

У 2002 р. – народний депутат України IV скликання; член фракції «Єдина Україна», уповноважений представник фракції «Аграрії України»;

2002–2004 рр. – уповноважений представник фракції АПУ; 2004 р. – входив до складу фракції Народної аграрної партії України (НАПУ); 2004–2005 рр. – член фракції «Регіони України»; з 2005 р. – перейшов у фракцію партія «Регіони України»; 2002 р. – перший заступник голови парламентського Комітету з питань держбудівництва і місцевого самоврядування; 2004–2005 рр. – міністр аграрної політики України.

Навесні 2006 р. пройшов до парламенту – за списком Партії регіонів. Обіймав посади заступника лідера фракції Партії регіонів і першого заступника голови Комітету Верховної Ради з питань аграрної політики та земельних відносин; 2007 р. – обраний на посаду віце-прем'єр-міністра з питань агропромислового комплексу; 2007–2010 рр. – народний депутат України VI скликання від Партії регіонів. Член Комітету Верховної Ради з питань аграрної політики та земельних відносин; у 2010 р. – віце-прем'єр-міністр України; 2010–2012 рр. – голова Аграрної Партії України; 2010–2014 рр. – радник Президента України; 2014 р. – Президент Української Національної Технологічної Платформи «АГРО-ФУД».

У 2001 р. присвоєно почесне звання «Заслужений працівник сільського господарства України», є кавалером ордена «За заслуги» III (2004) і II ступенів (2012).

У 2020 р. обрано почесним членом НААН Відділення рослинництва.

ТИМЧЕНКО
Віктор
Наумович

Почесний член НААН (2009)

Народився 11 вересня 1938 р. у м. Черкаси.

У 1959 р. закінчив кредитно-економічний факультет Одеського кредитно-економічного інституту за фахом економіст.

Протягом 1959–1967 рр. працював інспектором, старшим кредитним інспектором Дарницького відділення Держбанку України; 1967–1976 рр. і 1982–1988 рр. – старший інженер, начальник планово-виробничого відділу, заступник директора з економіки Дарницького ремонтного заводу Укрсільгосптехніки, у 1976–1982 рр. і 1988–1991 рр. – заступник, перший заступник генерального директора об'єднання «Укראгропромреммаш» Держкомсільгосптехніки України, Міністерства сільського господарства і продовольства України; 1991–2003 рр. – президент корпорації «Укראгропромбіржа», з 2003 р. – президент Української асоціації виробників і переробників сої.

У 1979 р. в Інституті народного господарства (м. Київ) захистив кандидатську дисертацію на тему: «Вдосконалення оперативно-виробничого планування на ремонтних підприємствах».

Учене звання доцента присвоєно в 1988 р.

За період роботи на ремонтному заводі та в об'єднанні «Укראгропромреммаш» за сумісництвом працював з 1985 по 1991 р. викладачем, доцентом кафедри ремонтного виробництва та матеріалознавства Київського автодорожнього інституту. У 1982 р. призначений головним конструктором автоматизованих систем управління (АСУ) ремонтних підприємств Союзсільгосптехніки, впроваджував з використанням АСУ організацію оперативно-виробничого планування на ремонтних підприємствах Сільгосптехніки Росії, Казахстану, Вірменії, Узбекистану, України.

У 1991–2003 рр. – президент корпорації «Укראгропромбіржа» – першої сільськогосподарської біржі України. Починаючи з 1998 р. організував

у с. Чубинське міжнародні сільськогосподарські виставки «Агро» та організував участь України в щорічній міжнародній сільськогосподарській виставці «Зелений тиждень» у м. Берліні (Німеччина). За завданням Уряду України в 1996–1997 рр. організував постачання в Україну зернозбиральних комбайнів фірми «Джон Дір» із Сполучених Штатів Америки.

Опубліковано 43 наукові праці, зокрема навчальних посібників – 2, колективних монографій – 3.

У 1989 р. отримав звання заслуженого економіста України, орден «За заслуги» III ступеня (1998), «Знак Пошани» Мінагрополітики України (2001), Грамоту Кабінету Міністрів України (2004), Грамоту Священного синоду Української православної церкви (2006), Грамоту Священного синоду УПЦ і пам'ятний знак 1020-річчя Хрещення Київської Русі (2010).

У 1992–2003 рр. проходив стажування за програмами розвитку фінансового бізнесу USAID (США): на біржі Канзас-Сіті та Чикагській біржі, в муніципальних управліннях Вашингтона, Чикаго, Сент-Луїса, Каліфорнії, за програмою постачання сільськогосподарської техніки Джон Дір (США) – на заводах з виробництва комбайнів, тракторів фірми «Джон Дір», а також на заводі з виробництва комбайнів фірми «Кейс» і в Данії на заводі з виробництва комбайнів фірми «Нью Холанд».

Учасник громадської діяльності: член ради роботодавців при Президенті України (1996–1999), член виставкової ради при Президенті України (1999–2003), позаштатний радник міністра аграрної політики України (2004), почесний член УААН (2009) Відділення наукового забезпечення трансферу інновацій, член громадської ради при Міністерстві аграрної політики та продовольства України.

ЦИБЕНКО
Катерина
Іванівна

Почесний член НААН (2009)

Народилася 4 жовтня 1943 р. у с. Ключниківка Миргородського району Полтавської області.

Вищу освіту отримала у Полтавському сільськогосподарському інституті (1968), здобувши кваліфікацію вченого зоотехніка.

Працювала техніком штучного запліднення у племрадгоспі «Чутове» Полтавської області; зоотехніком у колгоспі ім. Куйбишева в Миргородському районі (1962); 1965–1999 рр. – у радгоспі «Вирішальний» Лохвицького району на посадах завідувача сепараторним пунктом, зоотехніком, завідувачем пункту штучного осіменіння тварин; 1973–1999 рр. – головний зоотехнік-селекціонер у дослідному господарстві імені Декабристів у с. Декабристи Миргородського району; 1999–2008 рр. – директор Державного підприємства «Дослідне господарство імені Декабристів Полтавського інституту агропромислового виробництва ім. М.І. Вавилова УААН»; 2008–2021 рр. – обіймала посаду виконавчого директора господарства.

За період керування К.І. Цибенко господарство у системі УААН посідало перші місця за врожайністю чотирьох культур: соняшнику, сої, гороху та ячменю. З метою підвищення високих смакових якостей м'яса спеціалісти-працівники господарства перейшли на інтенсивну промислову відгодівлю: побудували відгодівельники на глибокій підстилці, запровадили «шведські столи» з вільним доступом до кормів та води. Середньодобовий приріст становив 800 г, або 25 кг за місяць. Вихід м'яса – 65 %; собівартість відгодівлі – 7,5 грн/кг.

За отриманих результати дослідницької роботи та впровадження новітніх технологій у виробництво нагороджена Подякою Кабінету Міністрів України (2002); присвоєно почесне звання заслуженого працівника сільського господарства України (2001). У 2009 р. обрано почесним членом УААН Відділення наукового забезпечення трансферу інновацій.

У 2010 р. обрано сільським головою Великобайрацької сільської Ради.

ЮЩЕНКО
Віктор
Андрійович

Почесний член НААН (2009)

Народився 23 лютого 1954 р. у с. Хоружівка Сумської області.

У 1975 р. закінчив Тернопільський фінансово-економічний інститут. Кандидат економічних наук (кандидатська дисертація на тему: «Розвиток попиту та пропозиції грошей в Україні»).

З 1975 р. – помічник головного бухгалтера колгоспу «40-річчя Жовтня» у с. Яворів Косівського району Івано-Франківської області. З 1976 р. працював у районному відділенні Держбанку СРСР у смт Улянівка Білопольського району Сумської області. У 1977 р. вступає до КПРС. З 1985 р. працював у відділі кредитування і фінансування сільського господарства Держбанку СРСР, у грудні 1987 р. перейшов у київське відділення Агропромбанку СРСР. З 1992 р. – перший заступник голови правління акціонерного комерційного агропромислового банку «Україна». З 1993–1999 рр. – голова правління Національного банку України (у 1997 р. вдруге переобраний на цю посаду). У 1996 р. під час головування В.А. Ющенка у правлінні НБУ в Україні було успішно проведено грошову реформу – введено в обіг «гривню», створено Державну скарбницю, розпочато будівництво Банкнотномонетного двору. У 1997 р. за рейтингом впливового фінансового журналу Global Finance Віктор Ющенко увійшов до шестірки найкращих банкірів світу. За участю В. Ющенка Кабмін та Нацбанк у 1998 р. успішно запобігли «фінансовій кризі», яка охопила сусідню Росію – так званий дефолт 1998 р.

У 1999–2001 рр. – Прем'єр-міністр України. Реалізація урядової програми «Реформи заради добробуту» дали змогу Кабінету Міністрів Ющенка домогтися позитивної динаміки в економіці. Вперше за роки незалежності Україна отримала приріст ВВП. Вдалося радикально змінити механізм розрахунків і платежів у центральний та місцеві бюджети, відмовитися від бартеру і запозичень, оздоровити ситуацію на енергоринку, істотно збіль-

шити надходження у бюджет, витрати на соціальні цілі. За рік у країні було ліквідовано бюджетну заборгованість по зарплатні, пенсіях та стипендіях.

За час роботи в уряді Віктор Ющенко, за даними соціологічних опитувань, став найпопулярнішим політиком України, не в останню чергу завдяки образу морального та проукраїнського державного діяча, який закріпився за ним. У січні 2002 р. було сформовано опозиційний до влади виборчий блок «Наша Україна», який очолив Віктор Ющенко. До складу блоку увійшли 10 партій правоцентристської орієнтації. На парламентських виборах у березні 2002 р. у багатомандатному окрузі блок отримав 24,7 % голосів виборців (1-ше місце серед партій і блоків) і сформував найбільшу фракцію у Верховній Раді. В.А. Ющенко став кандидатом від опозиційних сил на посаду Президента України на чергових виборах Президента України 2004 р. Визнаний Центральною виборчою комісією переможцем повторного туру голосування 26 грудня 2004 р. Після рішення Верховного Суду України від 20 січня 2005 р., офіційно оголошений третім Президентом України. Після закінчення президентської каденції у лютому 2010 р. – лідер політичної партії «Наша Україна». Від 28 квітня 2011 р. – співголова Ради з питань розвитку Національного культурно-мистецького та музейного комплексу «Мистецький арсенал».

Нагороди: Почесна відзнака Президента України (1996), лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки (1999), ордени короля Томислава зі стрічкою і Великою Даницею (2007, Хорватія), Білої Троянди (2006, Фінляндія), Білого Орла (2005, Польща), Вітаутаса Великого (2006, Литва), Трьох Зірок (2006, Латвія), Української Православної Церкви преподобних Антонія і Феодосія Києво-Печерських I ступеня (2007), Лицарів Гробу Господнього (2007, Єрусалим), Серафимів (2008, Швеція), Золотої руна (2009, Грузія), Південного Хреста (2009, Бразилія), Премію «Квадрига» (2006). Має почесне звання заслуженого економіста України, академік Академії економічних наук України, Української академії економічної кібернетики, почесний член УААН (2009) Відділення аграрної економіки і продовольства.

